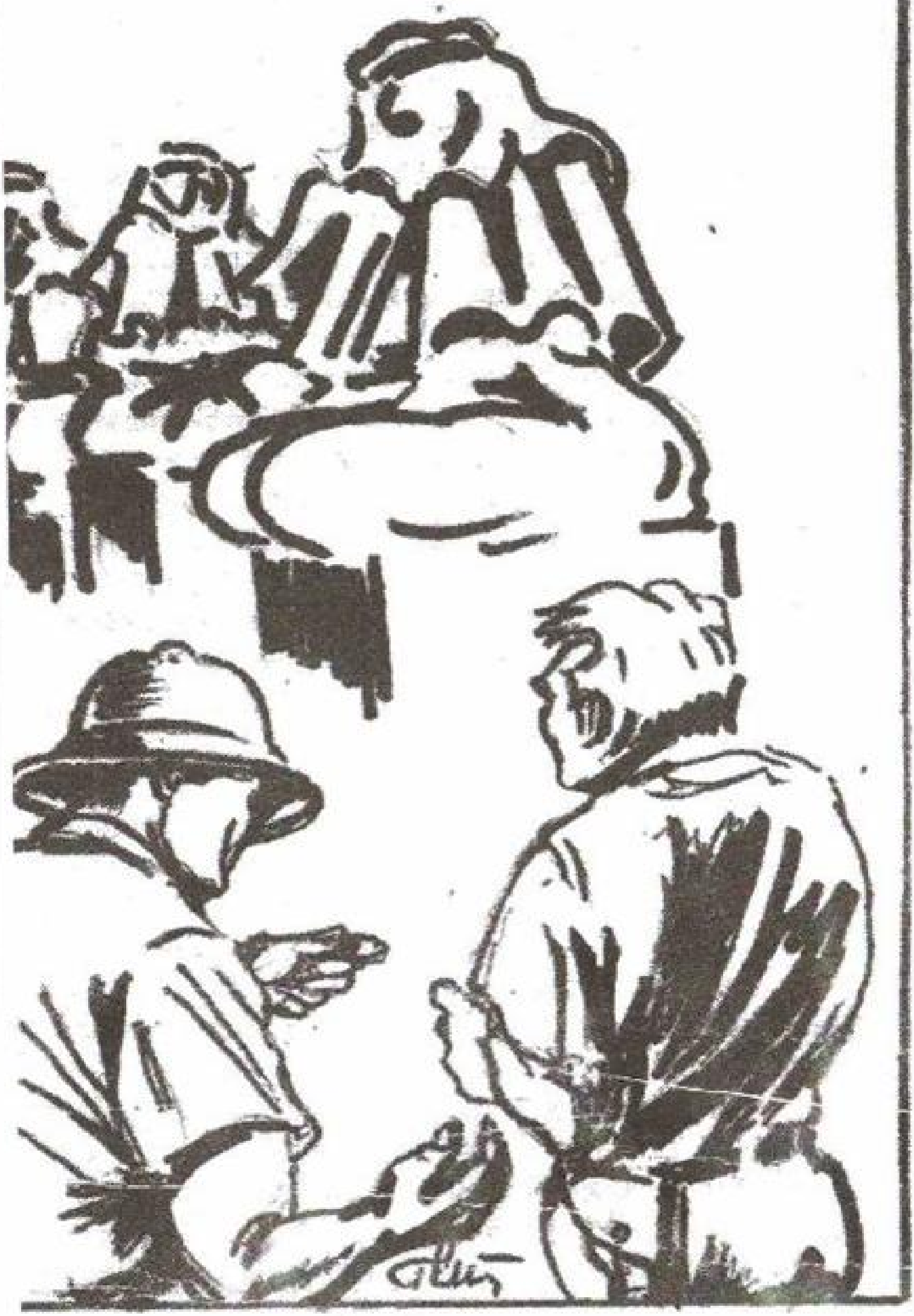

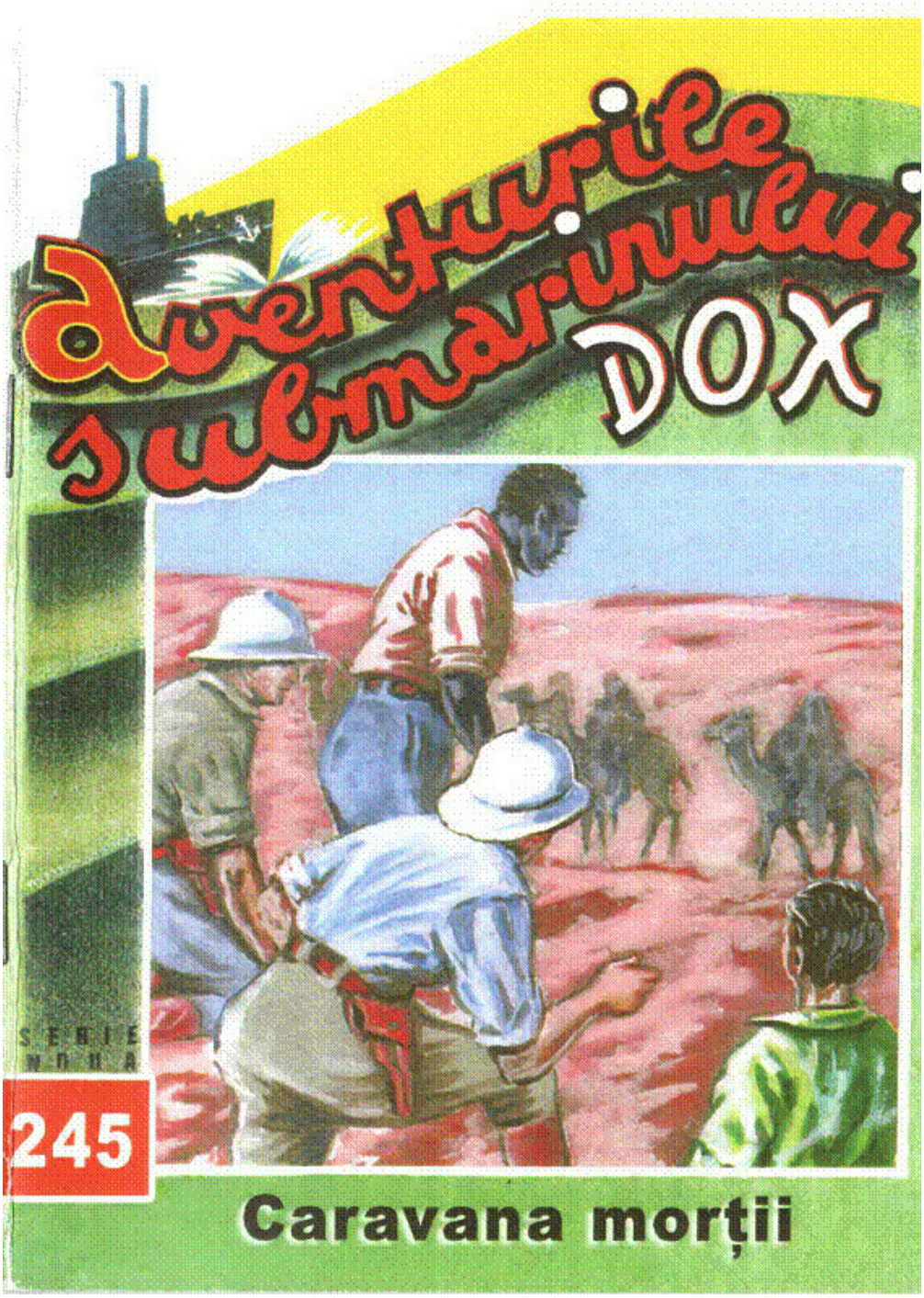
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
245
Caravana morții

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 245

CARAVANA MORȚII

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O DESCOPERIRE CIUDATĂ

— ESTE ABSOLUT DE MIRARE, Mariane, cât de mult îşi iubesc beduinii ăştia deşertul lor. Deşi e evident, nu-i o plăcere în a călări cât e ziua de lungă prin pustiul de nisip. În ceea ce mă priveşte mă simt tot atât de stors ca şi o lămâie.

— Dragă Robert, fiecare om trăieşte în raport cu cutumele sale. Un arab s-ar simţi cu siguranţă plictisit de moarte dacă ar fi să trăiască într-unul din marile noastre oraşe şi n-ar putea să călărească pe calul său încotro ar voi, ca un om liber. Gândeşte-te numai la America, unde un om al preeriilor preferă întotdeauna sălbăticia în detrimentul celor mai sofisticate comodităţi pe care ţi le poate oferi civilizaţia.

— Poate că-i adevărat ce spui tu acolo, Mariane, dar nu uita că stepele şi preeriile din America se deosebesc foarte mult de deşertul ăsta al nostru blestemat. În primul rând nu-i aşa de cald, peste tot găseşti apă cu care să-ţi astâmperi setea. Aici însă? Peste tot nisip şi numai nisip, oriunde îţi îndrepţi privirea, nu zăreşti vreun copac sau măcar un tufiş. E adevărat că beduinii pot să rabde zile întregi foamea, setea şi multe lipsuri, lucru de care sunt conştienţi şi prin urmare foarte mândri. Se pare că şi-au însuşit ca pe o proprietate marea asta de nisip de pretutindeni. Un lucru cu adevărat uimitor!

— Din punctul tău de vedere ai şi tu dreptate, Robert! Deşi eu rămân la părerea mea şi cred că aici e mai presus de toate obişnuinţa. De aceea nu voi compara preeria cu deşertul, ci voi afirma pur şi simplu suveranitatea obişnuinţei. Dacă tu însuţi ai fi beduin, nu mă îndoiesc că ai fi gândit la fel. Cum nu suntem nici tu, nici eu, străbatem ţara asta doar pentru a o cunoaşte mai bine. După spusele şeicului pe care l-am întâlnit de curând, oaza nu poate fi departe şi atunci o să găsim tot răgazul din lume pentru odihnă, mâncare şi băutură. Aşa vom dobândi puteri noi şi o să fim în stare să ne continuăm călătoria.

— Aşa o fi, dar nu uita, Mariane, că oazele de felul acesta nu sunt mari ca întindere şi lesne vom putea să o scăpăm din vedere şi să trecem pe lângă ea. Presentimentul ăsta mă domină mereu, cu consecinţa lui firească, imposibilitatea de a ne împrospăta resursele de apă. Deja nu mai avem nici un strop de apă şi setea devine din ce în ce mai acută din minut în minut.

— Nu te mai lăsa pradă descurajării, Robert! După părerea mea, am ţinut constant direcţia potrivită şi vom da în curând

de oază. Beduinii îşi cunosc ţara foarte bine şi nu se înşală în astfel de privinţe. Vom ajunge la oază chiar înainte de a se pogorî înserarea.

— Şi dacă nu va fi aşa, Mariane?

— Dragă Robert, nu te recunosc! Parcă ţi-a pierit de tot curajul! Aşteaptă cu văicărelile până se vor adeveri temerile tale. De ce trebuie să vezi totul în negru? Doar eşti Robert Bertram, ce naiba?

— Nici eu nu ştiu ce se întâmplă cu mine, dragă Mariane, dar pur şi simplu nu pot scăpa de un presentiment neplăcut. Presimt că ni se va întâmpla ceva groaznic. Ştii şi tu prea bine că aceste presentimente rareori dau greş.

— Poate că sforţările de până acum să te fi secătuit de toată energia. A cum însă capul sus! Vei vedea însă astă seară că simţurile ţi-au jucat o festă şi vei râde tu însuţi de tine şi ai să te întrebi cum ai putut să treci printr-o pasă atât de neagră.

Nu i-am dat nici un răspuns prietenului meu, ci am analizat încă o dată întreaga situaţie. De două zile încheiate călăream fără întrerupere prin soarele nemilos al deşertului. Atunci întâlnirăm cu adevărat beduini rătăcitori, dând chiar peste corturile lor.

Şeicul acestora ne primi foarte prietenos şi ne descrise ţara sa în culori vii. Acesta îşi iubea ţara mai mult ca orice şi se afla în elementul său în pustiu. În timp ce femeile acestora aveau grijă de treburile casnice şi îngrijitul animalelor, bărbaţii străbăteau deşertul de la un capăt la altul cu o rezistenţă şi un curaj neasemuit.

De fapt, aceştia cunoşteau toate secretele acestor ţinuturi, ştiau unde se ascund oazele, fântânile subterane pline cu apă şi nu puteau da greş chiar dacă nu aveau la dispoziţie aparatura de orientare cum ar fi binoclul, busolele, aflate deja în posesia occidentalilor.

Şeicul ne-a descris de fapt foarte exact drumul de care trebuia să ne ţinem. Cu bidoanele pline de apă, după ultimul popas sub cerul liber o pornisem la drum îndată după răsăritul soarelui.

De-abia pe al amiază am făcut un nou popas pentru odihnă, mai mult pentru a îngădui cailor noştri o pauză şi a-i cruţa de acţiunea nemiloasă a soarelui deşertului.

Renunţaserăm la cămile preferând caii pur sânge arabi, ce erau mai rezistenţi şi care acopereau o distanţă mai mare într-un timp mai scurt. În orice caz aşa ne-au spus negustorii de cai de la care îi cumpărasem.

Până acum nu am avut de ce să ne plângem. Ne-am continuat neabătut călătoria pe spinările cailor noştri. Mai cu

seamă aveam foarte mare grijă la bidivii să nu apuce să se poticnească, deoarece în acest caz ar fi venit primul semnal că aceştia obosiseră deja.

În acest caz trebuia neapărat să ne odihnim pentru ca şi cailor noştri să nu li se întâmple ceva, apoi curând am fi urmat noi la rând, întrucât fără acest mijloc de transport am fi fost pierduţi în deşert.

Negustorii arabi nu păreau că ne-ar fi înşelat, dar meritul îi revenea şi prietenului meu, Marian, care avea o mână bună la alesul cailor.

Soarele continuă să ardă nemilos, iar aerul fierbinte era foarte greu de respirat. Marian mă privea îngrijorat de oricâte ori mă prăbuşeam în şa, sub auspiciile nefavorabile ale vremii.

În ce mă priveşte, nu doream să par mai epuizat decât eram, mai ales că micuţul Goliath, pe care Marian îl luase cu el, nu dădea nici un semn de oboseală. Deci cum aş fi putut eu, Robert Bertram să mă las mai prejos?

M-a uitat înspre camarazii mei. Pongo călărea pe calul său, pe care de abia acum încălecase. Era proaspăt şi vioi şi fireşte era obişnuit cu clima ţării sale. Cât despre Goliath, care provenea de asemenea dintr-o ţară cu climă caldă, Italia, nici acesta nu părea prea marcat de rigorile călătoriei.

Aceste constatări mi-au redat energia pierdută. Doar nu vroiam să fiu primul care să clacheze. În definitiv nu-mi lipsea nimic decât apa de băut pentru a-mi astâmpăra setea.

Dar nu mult după aceea am căzut din nou pradă gândurilor negre. Trunchiul mi-a alunecat înainte, atingând aproape coama calului. Am tresărit de spaimă şi asta în clipa în care calul meu a început să se poticnească. Pentru prima dată!

De abia acuma eram conştient de ce pericole ne pândesc cu adevărat.

Mi-am îndreptat statura imediat şi am tras cu coada ochiului înspre prietenul meu Marian. Oare observase şi el că pentru prima oară bidiviul meu se poticnea?

Spre surprinderea şi spaima mea am văzut că şi calul lui Marian începuse să şchiopăteze. După o mică zdruncinătură, se îndreptă şi el din şale. Fără a spune un cuvânt îşi duse mâna streaşină la ochi şi scrută orizontul din faţa noastră.

Ne-am oprit amândoi aproape simultan caii. Cu destulă greutate, la rândul meu, mi-am scos ocheanul şi am scrutat pustiul de nisip din faţa mea. Dar nicăieri nu se zărea altceva decât nisip şi iar nisip. Cât despre vreo oază, nici pomeneală!

— Va trebui neapărat să facem o scurtă pauză aici, Robert. Dacă nu odihnim cât de cât caii, nu ne vom mai putea folosi

de ei. Va să zică, până la urmă tot ne-au păcălit negustorii ăia! Chiar nu credeam că nu vor rezista caii ăştia decât vreo două zile. Un popas de o oră sau două nu ne va strica nici nouă.

— Toate ar fi bune, dar unde vom ajunge, Mariane? i-am răspuns eu. Fără articolul ăsta nici popasul nostru nu e decât un chin prelungit! Revin cu întrebările. Eşti convins că vom da de oaza asta?

— După spusele şeicului ar trebui să dăm de ea chiar azi, înainte de apusul soarelui. După pauza asta, n-o vom putea atinge decât după lăsarea întunericului. Sunt îngrijorat de soarta cailor, întrucât şi aceştia suferă de pe urma setei.

Am descălecat, am luat şeile de pe ei şi într-o denivelare în nisip i-am lăsat pentru următoarele minute liberi. Aceştia au început să fornăie pe nări de parcă ar fi presimţit apropierea unui pericol ştiam însă prea bine că erau morţi de sete şi numai cu mare greutate şi-ar fi putut continua drumul.

Pongo, pe care căldura nu-l afectase aproape deloc, descălecă de asemenea şi acum căuta în unul din bidonaşele sale un rest de apă pentru noi şi anume din ceea ce putuse el economisi din puţinul său.

Era călduţă, dar cu toate astea nu s-a părut cea mai de preţ delicatesă din lume. Fireşte că am împărţit-o cu Goliath, deşi acesta la început a refuzat cu multă demnitate.

Îşi băgase în cap să nu ne fie o povară în călătorie şi deşi suportase şi el sforţări enorme şi privaţiuni de tot felul nu s-a plâns nici un moment. Pongo rămăsese pe mai departe omul precaut şi clarvăzător ca întotdeauna, aşa încât se urcă pe prima dună de nisip din faţă pentru a putea scruta mai bine orizontul.

Din punctual meu de vedere nu era decât un gest inutil, întrucât oceanul de nisip părea să fie atotstăpânitor în toate direcţiile. Am rămas surprinşi atunci când uriaşul negru ne-a poftit să-l urmăm sus, unde se pare că distinsese totuşi ceva demn de văzut.

Dintr-o dată mi-a dispărut oboseala din oase. Sprinteni, am urcat cu toţii pe coama dunei, privind în direcţia pe care ne-o indicase Pongo. Acum vreo jumătate de oră, când cercetasem orizontul cu ocheanul n-am avut în vedere decât dorinţa de a descoperi oaza. Acum, Pongo arătă direct înspre sud, după care ni se adresă:

— *Massers,* acolo este pasăre mare, unde găseşte oameni. *Massers* repede încalecă pe cai şi călătoreşte într-acolo, poate este apă.

Concomitent Marian şi cu mine am dus ocheanele la ochi pentru a privi înspre direcţia indicată de Pongo. Câţiva vulturi zburau la joasă înălţime, dând ocol la ceva ce zăcea fără îndoială undeva pe nisip. Deocamdată nu se coborâseră asupra prăzii, dar era sigur că acest lucru nu va întârzia să se întâmple.

— Trebuie să ajungem cât mai repede acolo, Robert! Mă înţelegi? mi se adresă Marian precipitat. Într-o jumătate de oră vom fi ajuns. Cine ştie, poate se găsesc oameni acolo şi… apă.

Fără a spune nici un cuvânt am coborât povârnişul de nisip, mi-am înşeuat calul, iar apoi săltându-mă în şa am pornit-o spre direcţia indicată de Pongo. O jumătate de oră vor rezista caii, mi-am spus. Dacă nu vom găsi nimic acolo, vom putea continua popasul întrerupt. Câteva minute mai târziu ne-am reluat deja călătoria.

Caii noştri nu mai şchiopătau deloc, de parcă ar fi ghicit şi aceştia că posibila salvare a lor şi a noastră se afla pe aproape.

Mi-a venit chiar ideea că înaintea animalele mirosiseră ceva aflat la depărtare, de aici şi fornăiturile lor repetate, de speriat. Totuşi, trebuia să-mi reconsider opiniile din cauza depărtării prea mari la care se aflau la acel moment.

După ce am coborât panta dunei, ne-am oprit surprinşi caii. În văioaga de sub noi ni se oferea un tablou ciudat.

Un om, un alb, aşa cum ne-am dat seama era îngropat până la umeri în nisip. Mâinile îi erau legate deasupra capului, în spate, în aşa fel încât nu se putea elibera. La o oarecare depărtare se afla un cal ce părea nemişcat.

Omul nu ne auzise şi se părea că îşi contempla sfârşitul apropiat. Capul îi era aplecat în faţă, de parcă ar fi fost mort.

Ne-am dat seama că mai trăia după mişcările spasmodice ale coşului pieptului. Am aruncat o privire împrejur dar în afară de vulturii hoinari, nu am zărit nimic.

Am coborât în văioagă, lăsându-l pe Goliath pe înălţime, de gardă. Nu era exclus ca adversarul sau adversarii să fie undeva pe aproape, ascunşi.

Odată ajunşi jos, am sărit imediat de pe cal şi ne-am apropiat de bietul om. Acesta era leşinat, cu gura schimonosită într-un rictus de agonie.

— Deocamdată nu putem face nimic pentru acest om, decât să-l dezgropăm şi să încercăm să-l readucem în simţiri.

Pongo se şi pusese pe treabă. M-am grăbit să-i dau o mână de ajutor, în timp ce Marian şi-a îndreptat atenţia spre calul omului îngropat în nisip. Ne făcu destul de repede semn cu

mâna bucuros, arătându-ne un burduf din piele umplut cu apă.

Acum aveam şi cum să-l ajutăm pe bietul om aflat la ananghie. Deşi apa, aşa cum era de aşteptat, era călduţă, îşi făcu efectul scontat.

Mai întâi l-am dezgropat şi abia apoi ne-am străduit să-l readucem la viaţă. Câteva minuta mai târziu era deja întins pe nisip, în timp ce noi ne-am străduit ca să îi strecurăm câţiva stropi de apă printre buzele încleştate.

N-a fost treabă uşoară, dar după ce am reuşit să-i descleştăm gura, după primele picături aducătoare de viaţă omul se relaxă de la sine, căutând să absoarbă cât mai mult din preţiosul lichid.

Nu-şi reveni însă un timp din starea de inconştienţă, deocamdată totul rămânând la nivelul reflexelor. De abia după ce Marian îi udă puţin şi capul, acesta îşi deschise în sfârşit ochii.

Nu putea, fireşte, să-şi dea seama cine suntem noi, dar aveam impresia că nici despre starea în care se află nu era mai conştient. De abia după ce Marian îi întinse din nou paharul de aluminiu în care turnase apă şi omul bău şi pe aceasta, dădu câteva semen de luciditate.

I-am apreciat vârsta la patruzeci şi cinci de ani, purta un costum de călărie englezesc şi după trăsăturile puternic bronzate am putut trage concluzia că-şi petrecuse mulţi ani la tropice.

Multă vreme se uită uimit la noi şi numai după ce Marian îl întrebă dacă ne poate înţelege, el dădu afirmativ din cap.

— V-am găsit aici, îngropat în nisip, într-o stare jalnică, domnule, începu Marian. De abia după ce v-am găsit bidonul cu apă alături de calul mort am reuşit să vă aducem în simţiri.

— Mulţ… mesc, fo… arte mult, domnilor, veni cu mare greutate răspunsul de pe buzele omului. O să-mi… re… vin îndată. Mai daţi-mi… un pic… de… apă!

Marian se conformă imediat rugăminţii acestuia.

Aş fi băut şi eu bucuros un păhărel, dar apa nu era proprietatea noastră şi trebuia să cerem voie mai întâi să vedem dacă ni se permite aceasta.

Sigur am fi putut trece peste aceasta, dat fiind rolul nostru de salvatori. Marian însă, corect ca întotdeauna, nu voia să o facă. Apa trebuia mai întâi întrebuinţată în folosul proprietarului ei de drept, victima agresiunii.

Abia după ce mai dădu peste cap un păhărel de apă, omul se ridică în şezut, ne privi pătrunzător, după care ne întinse

solemn mâna, în timp ce spunea mult mai vioi:

— Încă o dată mulţumiri din inimă domnilor, pentru gestul de buni samariteni. Ştiu că nu faceţi parte dintre agresorii mei. Am fost atacat aseară şi spre dimineaţă îngropat în nisip. Mi-am pierdut cunoştinţă pe la amiază şi fireşte că înainte de asta mă şi socoteam pe deplin pierdut.

— Ştiţi prin urmare cine v-a atacat, domnule?

— Ştiu, deşi nu-mi cunosc duşmanul, din păcate, domnii mei! O să vă povestesc totul mai târziu. Acum ar fi mai bine să părăsim locul ăsta. În patru ceasuri trebuie să dăm de oaza care se găseşte înspre vest. Probabil într-acolo vă îndreptaţi şi dumneavoastră.

— Aveţi perfectă dreptate şi vrem să ajungem acolo încă înainte de pogorârea întunericului. Întrucât caii noştri au început să dea rateuri, am fost nevoiţi să facem popas. Cu prilejul ăsta unul dintre camarazii noştri a văzut păsările astea rotindu-se, aşa că am luat-o în direcţia asta. Proviziile noastre de apă s-au isprăvit şi acum ne grăbim să dăm de oază.

— Eu am două burdufuri pline cu mine, vă rog să vă serviţi cu cât vă trebuie! Oricum, în patru ore le vom putea umple din nou.

— Calul dumneavoastră este mort şi caii noştri sunt şi ei terminaţi. În nici un caz nu vom putea transporta doi oameni. Ce e de făcut în situaţia asta?

— Adăpaţi caii, domnule! O să vedeţi că se vor înzdrăveni din nou. Văd că aveţi cai excelenţi, de mare rezistenţă. Au dificultăţi fiindcă i-aţi purtat mult prin deşert. Dacă un cal oboseşte, trebuie să descaleci şi să alergi o vreme pe lângă el până îşi revine. Trebuie neapărat să ajungem la oază, acolo mă aşteaptă o întâlnire importantă.

Deocamdată, englezul nu se prezentase, iar Marian nu găsise încă o cale de a-l aduce la cunoştinţă numele nostru.

Însă se vedea de la o poştă că acest domn cunoştea deşertul şi obiceiurile sale, semn că se afla de ceva vreme prin părţile astea. Întrucât ne promisese că ne va povesti el însuşi mai târziu despre sine, nu l-am mai întrebat nimic, ne-am răcorit noi şi animalele cu apa celui salvat şi astfel ne-am reluat călătoria.

Între timp, englezul se ridică pe picioarele sale, adunându-şi toată energia. La început se clătină puţin, dar mai apoi deveni sigur pe picioarele sale. Îşi căută calul şi şaua. Armele sale dispăruseră. Dar în rest nu fusese deposedat de nimic.

Se uită apoi înspre caii noştri şi ne spuse:

— Dacă-mi veţi permite, voi călări acest căluţ, care cred că mă va putea duce. Însoţitorul dumneavoastră, mai mic în greutate, va putea călări pe unul dintre caii rămaşi întrucât nu-i deloc greu.

— Cam aşa m-am gândit şi eu, zise Marian. Robert, ia-l tu mai întâi pe Goliath pe crupa calului tău, apoi vin eu la rând. Goliath este însoţitorul nostru cel mai mic, care a primit numele ăsta mai mult în glumă, îl puse în cunoştinţă de cauză Marian. Aţi crezut că prietenul nostru negru va călări deopotrivă acelaşi cal cu noi, nu-i aşa?

— Aşa m-am gândit la început, mărturisesc. Dar cred că e timpul să o luăm din loc pentru a ajunge la oază la momentul cel mai potrivit. Aşa cum v-am promis, vă voi povesti totul despre mine, mai târziu, în linişte.

Englezul luă şaua de pe calul său mort, o atârnă pe calul lui Goliath şi se urcă în şa. Am încălecat şi noi, în timp ce Goliath se plasă comod în spatele meu. În această formaţie ne-am reluat călătoria.

Deja ne simţeam reveniţi la viaţă şi caii noştri deopotrivă nu mai dădeau nici un semn de oboseală. Am pornit-o astfel în pas vioi, înfruntând din nou nisipurile.

Englezul se instală alături de Marian în fruntea convoiului nostru, dar deocamdată călărea în tăcere.

Cât despre mine, care călăream alături de Pongo, îl mai întrebam din când în când pe englez câte ceva, în discuţia noastră apărând numele lui Pongo.

Când acesta îşi auzi numele pronunţat de mine se întoarse, ne examină încă odată cu privirea pe mine şi pe Marian şi… amuţi din nou. Purtarea acestuia era destul de ciudată.

Nu m-am putut abţine să nu meditez puţin asupra sorţii acestui om. L-am găsit într-o postură jalnică, la graniţa morţii şi dacă nu am fi intervenit noi era de pe acum un om al umbrelor. Cu toate astea, nu a considerat necesar să se prezinte. Adevărul e că ne-a promis că o va face ceva mai târziu, istorisindu-ne toată întâmplarea, acum părând să fie într-o grabă extremă, străduindu-se să ajungă la timp la oază. Pierderea calului şi a armelor sale părea să nu-l fi afectat cine ştie ce, deşi aici în pustietate, erau printre puţinele lucruri care contau.

Credea cu adevărat că o să-l transportăm prin deşert până o să-şi procure un alt cal?

M-am hotărât să-l supraveghez îndeaproape. Poate că intenţiona la rândul său să şterpelească caii şi armele noastre pentru a-şi recupera în acest mod pierderile?

Cine ştie dacă nu era el însuşi un brigand al deşertului, care tocmai şi-a primit pedeapsa pentru fapte asemănătoare!

M-am decis să-l avertizez pe Marian. Dar deocamdată nu găsisem momentul potrivit, întrucât amândoi, englezul şi prietenul meu, călăreau în fruntea convoiului.

După două ore Goliath se întoarse spre Marian. Bidiviul englezului de abia mai putea căra povara celor doi oameni. Micuţul italian se urcă în spatele lui Marian, schimbând calul, aşa că englezul călărea acum de unul singur.

Soarele aproape că scăpătase la orizont vestind apropierea serii, dar despre oază nici o urmă. În curând se vor fi scurs cele patru ore pronosticurile şi va veni noaptea. Ce era oare de făcut? Să-l mai întreb oare pe englez cum stau în realitate lucrurile?

Ca şi când acesta mi-ar fi ghicit gândurile, omul se întoarse în şa spre a-mi zice:

— Într-un sfert de oră suntem în faţa locului. Vedeţi dunga aceea întunecată la limita orizontului? Aceea este oaza. În spatele ei se întinde o colină înaltă care duce înspre sud. Acolo este plasată o colonie numită Djuf. Aveţi chef să o vizitaţi?

— Ne-am propus să atingem întâi munţii Djebel-I-Scharr, îi dădu Marian răspunsul. Dacă plasamentul coloniei Djuf nu presupune un ocol prea mare, fireşte că ne-ar plăcea să o vizităm.

— Nu e vorba aici de vreun ocol, domnule, replică englezul. Dimpotrivă, Djuf se găseşte şi ea în munţi şi, în plus, vă oferă multe oportunităţi interesante. Dar vom putea discuta despre toate astea la noapte, când vom sta cu toţii strânşi în jurul focului de tabără pe care-l vom aprinde odată ajunşi la oază.

Ca şi cum caii ar fi mirosit apropierea apei şi-au înteţit paşii. Dunga întunecată a orizontului se apropia tot mai mult şi curând ochii noştri au putut distinge stânci şi chiar siluetele unor copaci în faţă. N-am mai scos nici o vorbă, întrucât eram preocupaţi să examinăm ce se oferea privirilor noastre şi, mai ales să stabilim cu precizie dacă se aflau sau nu oameni prin apropiere.

Englezul părea să nutrească gânduri similare, întrucât chiar cu puţin înainte de a fi atins oaza ne spuse:

— Să fim prudenţi, nu cumva duşmanii mei să se aţină încă prin oază, deşi nu prea-mi vine să cred, deoarece aceştia nu adastă de obicei în locurile populate. Cu toate astea, nu strică să ţineţi armele pregătite. Nu aţi fi amabili să-mi

împrumutaţi unul dintre pistoale? O să fac uz de armă doar în caz de forţă majoră.

Am vrut să-l avertizez pe Marian, dar acesta îşi scoase cel de-al doilea pistol de la brâu, înmânându-l englezului. Abia apoi ne-am reluat călăritul în tăcere. Înainte de a păşi efectiv în oază, Marian se întoarse spre mine, făcându-mi cu ochiul ca un semn de avertizare. Mi-am închipuit că dorea să-l ţin pe englez sub strictă supraveghere.

Aşadar şi Marian nutrea bănuieli la adresa englezului. Am răsuflat uşurat şi m-am grăbit să-i împărtăşesc lui Pongo gândurile mele. Acesta însă îşi scutură căpăţâna creaţă într-un gest de neîncredere şi îmi transmise în şoaptă:

— *Massers* se înşeală, om nu rău! Pongo ştie asta!

Ştiam desigur percepţia fină a uriaşului negru în materie de oameni şi mai ştiam că n-a dat greş niciodată. În cazul de faţă, totuşi, am hotărât să rămân în stare de alertă, în ciuda asigurărilor sale.

Între timp, am ajuns la primele masive stâncoase îndărătul cărora se întindea oaza. O cărare îngustă practicată în nisip ducea direct într-acolo. Marian se angajase deja să o străbată, urmat la mică distanţă de către englez. Acum acesta călărea între noi doi, de aceea îi era imposibil să ne surprindă.

II
MOARTE RAPIDĂ

NE-AM OPRIT CAII. Înaintarea noastră se întindea oaza. Aceasta era plasată într-o vale, de unde ducea o cărare îngustă direct spre nord. Tufişurile de mimoze şi smochini se aflau presăraţi peste tot, iar solul părea să fie suficient de roditor. Caii noştri au început să necheze de bucurie, întrucât chiar în mijlocul văii se afla plasat un lac puţin adânc a cărui apă străvezie îi atrăgea deopotrivă pe oameni şi animale în mirajul ei.

De abia am putu ţine animalele de dârlogi să nu o rupă la sănătoasa şi asta din pricini diferite. Una dintre ele era chiar omul, arabul sau beduinul, mai corect spus, care plasat pe malul acestuia îşi ridicase flinta avertizându-ne. Acum se întâmplă încă ceva ciudat. De îndată ce îl zări pe englez acesta îşi aplecă din nou arma de foc şi ne strigă:

— *Saide*!

Era un salut în arabă care putea să însemne tot atât de bine bună ziua ca şi bună seara.

— Dumnezeu să îşi păzească viaţa! îi dădu răspuns englezul şi o porni călare către beduin.

Odată ajuns în faţa acestuia descălecă şi îl salută ca pe o veche cunoştinţă. Aceştia au început a schimba cuvinte de-a valma, întrebări şi răspunsuri ce se succedau cu repeziciune după care englezul se întoarse înspre noi făcându-ne semn să descălecăm şi să ne apropiem. Beduinul ne salută şi pe noi după care îşi reluă vechiul loc. Înainte de a se aşeza, Marian îi aruncă lui Pongo o privire pe care acesta o înţelese imediat.

După ce uriaşul negru a priponit caii, s-a îndepărtat alături de Goliath, pentru a cerceta împrejurimile. Pongo o făcea oricum, numai că Marian, din priviri, îl îndemnă să o facă cu şi mai mare prudenţă.

Englezul, care la rându-i surprinsese totul, ne lămuri lucrurile, spre marea noastră mirare.

— N-aveţi aici a vă teme de nimic, domnule Farrow. Totul e în regulă. Nimeni străin nu se găseşte prin apropiere.

— Păi… cum.… ne-aţi pronunţat numele! Ne cunoaşteţi? îl întrebă Marian surprins.

— Fireşte… Mi-am dat seama până la urmă cine sunteţi! Domnul Bertram a pronunţat numele Pongo. Am auzit de numele dumneavoastră pentru prima dată în India, la Calcutta. Apoi am citit despre câteva din aventurile pe care le-aţi întâmpinat. Permiteţi-mi la rândul meu să mă prezint.

Numele meu este John Barrington – mai cunoscut în legătură cu *The Fast Death – Moarte rapidă.*

— *The Fast Death*? Domnule Barrington, suntem de puţină vreme în această regiune şi e explicabil de ce n-am auzit încă de această poreclă. Totuşi, ne-o puteţi explica, vă rog?

— Vă cred, domnule şi vă promit să vă explic totul. Aţi auzit totuşi de *Caravana Morţii*?

— Regret, dar nu, veni prompt răspunsul de pe buzele prietenului meu. Nici de aceasta nu am auzit. Vreţi să ne dezvăluiţi şi nouă acest mister?

— Desigur că este un mister şi eu sunt cu trup şi suflet pornit să îl dezleg. Este o istorisire scurtă, dureroasă, cel puţin în ceea ce mă priveşte. Vă voi spune tot ce ştiu, cine ştie, poate că mă puteţi chiar ajuta. Oameni ca dumneavoastră i-ar prinde oricui foarte bine! Aduceţi încoace proviziile de pe spatele cailor şi în timpul cinei o să vă istorisesc totul. Pe de altă parte, sunt sigur că mi-aţi luat-o în nume de rău că nu m-am prezentat de la bun început, mai ales că mi-aţi salvat viaţa. Veţi înţelege însă de ce am procedat aşa. Trebuie să fiu foarte prudent în ceea ce mă priveşte, dar totodată n-am vrut să-i mint pe salvatorii mei.

Ca urmare, ne-am luat desagii în spinare de pe crupele bidiviilor şi ne-am apropiat de focul pe care beduinul tocmai îl aprinsese. În timp ce mâncam, englezul începu a ne povesti cum împreună cu fratele său au întreprins o călătorie lungă, venind dinspre Medina şi călătorind spre Bagdad, adică o direcţie contrară propriului nostru itinerariu.

Vroiau să străbată întreaga distanţă prin deşert, numai că pe parcurs au fost martorii oculari ai unor ciudăţenii. Au întâlnit o caravană formată din vreo douăzeci de cămile, călărite de beduini, care păreau fără excepţie legaţi de cocoaşele animalelor. Erau aplecaţi înspre înainte şi dădeau impresia că erau toropiţi de somn. După ce fratele lui şi-a dus ocheanul la ochi a putut constat cu stupoare că toţi beduinii erau morţi.

Odată stârnit interesul de priveliştea macabră ce li se înfăţişa, au pornit-o în direcţia caravanei pentru o cercetare mai amănunţită. Când s-au aflat foarte aproape de caravană, cămilele s-au speriat şi au luat-o la fugă. Le-au luat urma, dar totuşi, cu toate sforţările lor, caravana nu a mai putut fi ajunsă din urmă.

Doar o singură cămilă rămăsese în urma grupului şi asupra acesteia îşi concentrară atenţia cei doi urmăritori. Într-un final au reuşit să o ajungă.

Când au descoperit mortul îmbălsămat, al cărui chip era protejat de un voal des, încremeniseră e groază. Un glonte îi pătrunsese omului direct în creier, pe la jumătatea distanţei dintre ochi. Împuşcătura îi fusese fatală şi nici un semn de recunoaştere nu se afla asupra lui. De unde vine şi încotro merge?

În cele din urmă l-au pus din nou pe cămilă, l-au legat aşa cum fusese la început şi animalul o luă din loc, alergând să-şi ajungă suratele. În curând l-au pierdut din vedere.

Mult timp, cei doi fraţi s-au tot întrebat, bătându-şi capul, cine puteau să fie aceşti morţi. Au numit grupul ciudat de cămile *Caravana morţii*, un nume predestinat a se potrivi cu strania apariţie.

Spre seară au ajuns la oaza unde se aflau acum cu toţii. Nici un om nu se vedea în lung şi în lat. Stând la lumina focului, s-au întreţinut până seara târziu, încercând să-şi explice întâmplarea trăită, desprinsă parcă dintr-un coşmar.

De abia spre miezul nopţii s-au întins să adoarmă. Din păcate, munciţi de gânduri au omis să cerceteze împrejurimile. Credeau că sunt singuri în pustietatea asta şi fireşte nu îşi puteau imagina că ar putea fi ţinta unui atac. A fost trezit dintr-un somn adânc şi când ameţit şi-a întins braţul pentru a-şi apuca arma a constată că dispăruse. În jurul său stăteau opt beduini mascaţi. Se părea că morţii mascaţi de pe cămile s-au reîntors la viaţă, răzbunându-se pentru faptul că le-a fost tulburată liniştea.

— Pregătiţi-vă de moarte! i-a avertizat o voce în acelaşi moment, într-o engleză perfectă! Aţi tulburat liniştea morţilor noştri şi veţi plăti pentru asta! Faceţi-vă rugăciunea şi pe urmă….

John Barrington a fost atât de tulburat pe moment încât încă părea că visează. Când însă vocea repetă avertismentul şi o flintă fu îndreptată spre corpul său, realiză că totul era real şi că treceau printr-o primejdie de moarte. Acum trebuia să întreprindă ceva repede, altfel totul se putea termina într-o clipă. Mai întâi încercă să obţină un răgaz de la arătarea care le poruncise şi care le hotăra sentinţa. Demersul său însă eşuă.

John Barrington îi făcu un semn pe furiş fratelui său. Ca la o comandă s-au ridicat amândoi în picioare şi aruncându-se într-o încercare disperată asupra beduinilor reuşiră să-l surprindă atât de mult încât aceştia şi-au slobozit încărcătura armelor în grabă mare, nu au reuşit să-i nimerească, gloanţele trecând pe alături.

În momentul următor John Barrington reuşi să smulgă arma din mâinile unui beduin, se năpusti cu ea folosind-o ca pe un ciomag, adversarii fiind nevoiţi să se dea înapoi.

Întrucât flintele le erau descărcate, nereuşind să şi le încarce destul de repede, beduinii şi-au căutat scăparea în fugă, pentru a evita atacul nebun al celor doi disperaţi.

Înainte de a dispărea cu totul, purtătorul de cuvânt al beduinilor, vocea care îi condamnase la moarte, se întoarse, îşi smulse revolverul de la brâu şi îl îndreptă împotriva celor doi fraţi. Fratele lui John se prăbuşi fulgerat la pământ, după ce un glonte îi perforă capul cauzându-i o moarte instantanee.

Nebun de furie John se repezi asupra asasinului, dar nu-l mai putut ajunge. Acesta mai apucă să tragă câteva gloanţe, care din fericire nu îşi nimeriră ţinta.

Beduinii îşi luase tălpăşiţa şi doar zgomotul cauzat de copitele cailor ce se îndepărtau în goană a mai putut fi distins în următoarele minute.

Barrington se întoarse mai întâi la fratele său în agonie, dar acesta murise între timp. Se înţelege că îl cuprinse o furie fără margini împotriva acestor asasini. Dar durerea pricinuită de pierderea fratelui era şi mai mare. Întreaga noapte şi-o petrecu la căpătâiul acestuia şi îl îngropă abia spre dimineaţă, atunci când primele raze ale soarelui au ajuns în oază.

Apoi cercetă şi examină mai profund situaţia în care ajunsese. Pierduse caii şi armele, îi rămăseseră proviziile cu cele de-ale gurii, precum şi burdufurile cu apă, care mai erau încă împrăştiate în jurul focului. Dar la ce puteau să-i folosească dacă nu putea să părăsească oaza? Fără cal nu putea îndrăzni să se aventureze în imensitatea deşertului fără a risca o moarte chinuitoare.

Două zile încheiate zăbovi apoi în oază. De fapt, o parte a primei zile o petrecu spionând împrejurimile, cercetând stâncile din jur. Nu zări nici un călăreţ izolat sau vreun alt semn de viaţă decât dunele mişcătoare de nisip.

În seara celei de-a doua zi zări în depărtare o perdea de praf ce se apropia cu repeziciune. Barrington nu avea acum nici un aparat optic la el, aşa că tot ce putea face fu să alerge înaintea călăreţilor care se apropiau pentru a-i putea vedea şi a-şi da seama cu o clipă mai devreme cine ar putea fi aceştia.

Un tânăr arab se afla în fruntea unei cete de călăreţi, care se străduiau să îl ajungă. În ceata următoare îl recunoscu pe acei indivizi mascaţi care i-au masacrat fratele. Dar ce putea el întreprinde împotriva lor?

Nu se afla în posesia nici măcar a unui glonte pentru flinta nenorocită pe care o dobândise în încleştarea acelei lupte trecute ce a dus la uciderea fratelui său. Oricum era hotărât să îl ajute pe tânărul arab care îşi căuta scăparea prin fugă. Încropi la repezeală un plan sonor de acţiune.

Coborî de pe stânca unde se căţărase şi se ascunse în oază. După aproximativ un sfert de oră au sosit şi urmăritorii călare. Primul îl ajunsese pe tânărul arab care, după ce aruncă o privire în oază îşi legă calul de trunchiul unui curmal mai răsărit, ascunzându-se în cele din urmă în spatele unei stânci solide şi pregătindu-se de apărare. În aceeaşi clipă Barrington îl făcu atent că se află şi el acolo, ceea ce avu darul de a-l speria rău pe tânărul arab, care sări drept în sus de spaimă şi teroare, neaşteptându-se la vreun suflet de om prin preajmă. De îndată ce recunoscu în persoana lui John Barrington un alb de care nu avea ce să se teamă, se linişti şi i se adresă acestuia într-o engleză stâlcită:

— Domnule, Alif este urmărit şi are nevoie de ajutor!

— Şi eu la rândul meu am fost atacat, nu mai am nici o armă şi prin urmare nu pot să te ajut, veni replica englezului.

Fără a mai spune o vorbă în plus, îşi duse mâna în interiorul veşmântului său larg de unde scoase un pistol modern pe care Barrington îl recunoscu imediat ca fiind proprietatea lui şi de care fusese deposedat acum câteva zile.

— De unde ai pistolul ăsta, Alif?

— L-am luat de la beduinul acela înalt pe când dormea. Alif urma să fie ucis aşa că a fugit. Înainte, arma a aparţinut bărbatului care dormea, ca şi calul de altfel.

Lui Barrington nu-i mai rămăsese timp pentru a răspunde, întrucât se auzeau deja paşii urmăritorilor. Se piti el însuşi la adăpostul unei stânci masive, pregătindu-se să-i întâmpine pe beduini.

Acum avea ocazia să îşi răzbune fratele şi nu mai trebuia să şovăie. Tânărul arab îi întinse arma încărcată şi de îndată ce arabul cel înalt, care părea a fi conducătorul micii trupe, apăru în fruntea oamenilor săi la o distanţă apreciabilă, îl şi luă în cătarea armei sale.

Înainte de a putea el însuşi să apese pe trăgaci se foşnii flinta tânărului arab. Acesta se prinse de braţ scăpând pe limba lui o înjurătură, după care o luă la sănătoasa, mânându-şi calul într-o direcţie contrară celei de unde veneau beduinii.

Barrington pierdu acum ocazia care i se arătase, în timp ce beduinii, care-şi urmau şeful, veneau încă călare în virtutea inerţiei, voind să pătrundă la rândul lor în perimetrul oazei.

Englezul nu îşi pierdu însă cumpătul. Ţinti glonte după glonte în timp ce un beduin după altul se prăvăleau de pe cai, rămânând întinşi la pământ. Întrucât nu putut să-i recunoască, toţi beduinii fiind mascaţi sub văluri dese, nu-i rămase altceva de făcut decât să tragă asupra capetelor acestora.

Cinci beduini zăceau deja cu trupul în ţărână sau mai degrabă spus în nisipul încins, până ce restul şi-au dat seama şi au făcut cale întoarsă întocmai ca şi şeful lor.

Barrington nu se mai preocupă de cei morţi. Îşi alesese un cal şi porni pe urmele beduinilor fugari. Aceştia luaseră un avans prea mare pentru a mai putea fi ajunşi. Se întoarse din nou la locul de unde plecase, bucuros că măcar putuse face rost de un cal pentru a părăsi oaza. Avea şi arme, întrucât putea alege din cele ale beduinilor răpuşi.

Ajuns la oază, constată că tânărul arab era preocupat de a-i cerceta şi a-i percheziţiona pe cei morţi. Toţi aveau răni la cap, iar glonţul pătrunsese exact printre urechi.

— *The Fast Death*, îi strigă tânărul lui Barrington. Domnul este *Moartea rapidă*.

Barrington îi examină la rândul lui pe cei morţi. Doi aveau revolvere asupra lor, de fapt erau cele care au aparţinut fratelui său. Puştile lipseau, ceea ce conducea la presupunerea că şeful bandei le păstrase pentru sine. În orice caz, acum putea părăsi oaza oricând dorea, dacă ar fi vrut-o.

Înainte de a o facem, totuşi, se asigură împreună cu tânărul arab că nu se află nimeni prin apropiere, spionând stâncile din jur, asigurându-se că beduinii au părăsit oaza într-adevăr. Se apropia seara şi erau nevoiţi să petreacă aici cel puţin încă o noapte.

Se aflau căţăraţi pe o stâncă, când Barrington află la rândul său povestea tânărului arab urmărit de către beduini. Acesta venea din munţi, dintr-o colonie care se intitula Djuf. Acestuia, într-o expediţie prin deşert, îi fu dat la rândul lui să întâlnească *Caravana Morţii*. Nu se apropiase prea mult de ea şi pe când vroia să se îndepărteze cât mai repede, caravana s-a pus în mişcare, iar cămilele s-au îndreptat în mare grabă spre el. Înainte de a-şi fi dat seama ce s-a întâmplat, o parte din morţi parcă au înviat şi s-au repezit asupra lui. Până să fi putut face uz de arme, era deja legat.

A fost la rândul său învăluit cu giulgiuri dese, legat pe cămilă şi asemuit cu unul dintre morţi. Caravana a pornit în galop iar propriul lui cal a fost împuşcat.

Mai departe, undeva în nord, într-o tabără de corturi au făcu popas. El şi un alt tânăr au fost predaţi cu multă pompă

unor beduini care rămăseseră la corturi. Abia atunci observase că ceilalţi beduini care treceau drept morţi pe cămilă dispăruseră. Trebuia să fie vreo zece morţi legaţi pe cămile, în timp ce ceilalţi însoţeau convoiul ca şi gardieni.

Cum a aflat Alif mai târziu, peste câteva zile urma să fie şi el ucis. Motivul nu îl cunoştea, nu le făcuse nimic oamenilor acestora şi nici de *Caravana Morţii* nu se interesase cine ştie ce. În timpul nopţii îi reuşise să se elibereze de legături, să fure nişte arme, să apuce un cal şi să-şi caute scăparea prin fugă. Beduinii îl urmăriseră dar n-au reuşit să îl ajungă fiindcă îşi alesese cel mai bun cal.

Întreaga zi alergase cu urmăritorii în spatele său şi spera să ajungă la oază, oaza care îi oferea câteva oportunităţi de apărare.

Barrington îl puse pe arab să-i descrie cu exactitate tabăra de corturi unde se adăposteau beduinii. Alif i se alătură atunci când se hotărî să descindă în prima aşezare populată din regiune de unde se puteau aproviziona cu arme după dorinţă. Calul îl păstră pentru că era un bidiviu excelent.

John Barrington hotărî să nu aibă linişte şi pace până ce nu va răzbuna moartea fratelui său. Voia să o facă personal, iar pe toţi beduinii care au contribuit la aceasta să-i pedepsească în egală măsură. Împreună cu Alif s-au străduit să dea de urma taberei de corturi. În cele din urmă au găsit tabăra şi Barrington îi dădea ocol asemenea unui leu înfuriat care adulmecă un staul plin de capre.

Beduinii au fost treziţi din somn în clipa în care s-a auzit o împuşcătură. De fiecare dată unul dintre aceştia cădea la pământ, ucis de un glonte cele penetra căpăţâna exact printre ochi.

The Fast Death pornise la lucru, răzbunându-şi fratele în timp ce unul după altul beduinii cădeau seceraţi la pământ.

Deşi beduinii, în marea lor spaimă şi zăpăceală şi-au căutat scăparea prin fugă nu au putut schimba soarta lor de răzbunarea *Morţii Rapide*. Apărea neîncetat acolo unde aceştia se aşteptau mai puţin. Amuzant era faptul că aceştia se aţineau în permanenţă în vecinătatea oazei, ca şi cum din anumite nu s-ar fi putut sustrage mirajului acesteia.

De câteva ori a mai apărut *Caravana Morţii*, dar de fiecare dată a făcu cale întoarsă când a apărut *The Fast Death.* Barrington ştia că ucigaşul fratelui său făcea parte din însoţitorii acesteia, aşa că îi pândea din umbră apariţia, prilej cu care tânărul arab însoţitor i-a adus numeroase servicii.

Acesta spiona neîncetat şi îi raporta englezului unde se aţineau aceştia.

— Şi ieri, domnilor, am fost surprinşi de către patru beduini, după ce mă învinsese somnul într-o văioagă mai adăpostită. Aceştia m-au doborât la pământ şi m-au legat în aşa fel să nu pot face nici o mişcare. Ştiau că sunt *The Fast Death* şi de aceea nu mai vroiau să mă ducă la corturi. Nici nu vroiau să facă uz de arme contra mea dintr-o vădită reţinere lăuntrică. În cele din urmă s-au hotărât să mă îngroape şi să mă ofere drept hrană vulturilor şi corbilor deşertului. Dacă nu aţi fi apărut dumneavoastră tocmai la timp, domnilor, destinul meu s-ar fi împlinit în felul acesta, îşi încheie Barrington istorisirea. Alif trebuia să mă aştepte aici până apăream şi asta nu s-ar mai fi întâmplat niciodată.

— Şi ce aveţi de gând, Mr. Barrington? îl întrebă Marian pe englez. Nu dispuneţi nici de arme şi nici de cal?

— Arme am câte vreţi şi de cal pot face rost de la beduini. *The Fast Death* o să apară din nou şi o să facă prăpăd în rândurile beduinilor asasini. Mi-ar plăcea însă să aflu ce înseamnă această *Caravană a Morţii* şi cine stă în spatele ei.

— Unde ţineţi ascunse armele, Mr. Barrington? l-am întrebat eu uimit.

— Hei… deh… uite că de arme am şi uitat şi tocmai de astea are omul nevoie să le aibă asupra-i atunci când este pândit de duşmani. Veniţi cu mine, domnilor şi o să vi le arăt! Faţă de dumneavoastră nu am nici un secret. Mi-am amenajat aici un adevărat depozit, întrucât pot presupune faptul că armele îmi pot fi oricând sustrase sau pierdute în timpul luptelor, aşa cum s-a întâmplat de curând. Am descoperit o mică peşteră în care îmi ţin nu numai armele ci şi conservele pe care le mai am ca provizii şi alte lucruri de care mai am nevoie. Dacă nu aş fi procedat aşa, trebuia să mă deplasez periodic în aşezările limitrofe pentru a-mi face rost de ele. În felul acesta mă pot reînarma oricând şi să fiu gata de acţiune. O să-mi fac rost curând de un cal, dar Alif va trebui să mi-l împrumute pe al său până atunci. El va petrece noaptea împreună cu dumneavoastră.

Barrington se ridică şi ne făcu semn să îl urmăm. Ne conduse spre o stâncă, apoi o coti spre un tufiş lateral. Am descoperit o cărăruie de abia vizibilă, care totuşi părea a fi destul de folosită. Pongo ar fi descoperit-o în orice caz foarte curând, întrucât ochilor lui ageri nu îi scăpa nimic.

Barrington însă se opri în faţa unui alt tufiş şi-l dădu la o parte. În spatele acestuia se aflau îngrămădite nişte pietroaie masive pe care englezul le înlătură, apoi apăru o deschizătură pe care se strecură, făcându-ne semn să-l urmăm.

Am făcut cum ni s-a spus şi îndată am ajuns într-o mică peşteră. În lumina lămpii englezului am putut să-l contemplăm cămara cu provizii. Într-un colţ se aflau mai multe arme moderne, pistoale şi muniţie din belşug. Pe nişte nişe de piatră erau etalate câteva cutii de conserve, baterii pentru lămpi de buzunar, pături, haine, şei lopeţi, chibrituri şi alte câteva obiecte uzuale. Întrucât aici domnea o răcoare plăcută, englezul putea fi sigur că nu se vor strica şi că le va putea păstra o perioadă mai îndelungată de timp.

— Dacă se întâmplă să mă găsesc în mare primejdie, aici mă pot ascunde foarte bine. Pot rezista mult şi bine unui asediu îndelungat fără să mă tem de înfometare.

— Asta cam aşa-i, Mr. Barrington. Chiar şi năpăstuiţii care ar ajunge în oază pe jumătate înfometaţi ar fi recunoscători Proniei Cereşti dacă ar da peste aşa ceva.

— I-am ajutat deja pe mulţi călători, Mr. Farrow, dar rămân pe mai departe precaut. Dacă unul dintre aceşti călători ar şti de peştera mea secretă ar şti întreg ţinutul şi cât ar mai dăinui apoi rezervele mele? Ei, bine, aceste arme cu repetiţie şi aceste pistoale îmi sunt suficiente ca şi armament, mai trebuie să îşi aleg un cuţit adecvat şi… *Moartea rapidă* va fi din nou gata de acţiune. Mă voi linişti numai atunci când ultimul beduin va fi răpus de mâna mea.

Barrington îşi zăvorî din nou camera secretă de provizii. Tăcuţi ne-am înapoiat pe cărăruie. Englezul vroia să se asigure dacă totul era în regulă şi duşmanii săi nu se vor fi pitit pe undeva.

— Beduinii ştiau că *Moartea Rapidă* se aţine pe aici pe undeva prin împrejurimile oazei şi de aceea o evitau, dar acum însă cum mă cred mort, sunt sigur că se vor întoarce pentru a se răzbuna pe Alif. De el nu se tem deloc.

Sus, în vecinătatea stâncilor am dat de Pongo şi Goliath care stăteau de pază. Barrington îl salută întâi pe Pongo şi-i arătă toată admiraţia sa, întrucât îi erau cunoscute toate isprăvile şi însuşirile sale.

Uriaşul negru păru încurcat ca de obicei şi era bucuros să ne vadă şi să ne raporteze că nici un picior de străin nu se găsea în perimetrul oazei.

Barrington. În ciuda asigurărilor sale, nu ezită să cerceteze el însuşi împrejurimile.

— Acolo, în depărtare, arătă el cu mâna înspre orizont, se află colonia de corturi a beduinilor pe care vreau să o vizitez la noapte. Dacă nu mă voi întoarce până mâine în zori am de gând să vă rog să mă căutaţi. Poate voi reuşi însă astă noapte să-l pedepsesc pe ucigaşul fratelui meu.

Aş fi vrut ca Marian să nu fie părtaş la vreun act de răzbunare. Pe Barrington însă trebuia să-l căutăm în caz că nu se mai întoarce dis-de-dimineaţă. De aceea Marian îi şi dădu imediat englezului cuvântul său şi coborî alături de el înălţimile stâncoase. În schimb Pongo şi Goliath mai trebuiau să rămână sus pentru a supraveghea împrejurimile.

O jumătate de oră mai târziu se lăsă întunericul. Abia după încă o oră Barrington vroia să plece, timp în care ne-am întreţinut împreună istorisindu-ne reciproc ultimele aventuri.

Pongo se reîntoarse împreună cu Goliath la foc, dar noi împreună cu englezul am hotărât să păstrăm în permanenţă un post de veghe sus pe stânci, la care fireşte urma să intre şi Alif. Asta cel puţin pe timpul absenţei lui Barrington.

Tânărul arab îi înşeuă calul englezului şi imediat după aceea acesta se topi în noapte. Acesta se despărţi de noi ca şi cum ar fi plecat la o simplă plimbare. Totuşi, înainte de a pleca ţinu să ne spună:

— Să vă gândiţi la mine în cazul că nu mă voi întoarce, domnilor! Cine ştie dacă nu mă voi afla din nou într-o situaţie disperată!

— Vom face tot ce este posibil ca să vă găsim, Mr. Barrington, puteţi să vă bazaţi pe asta, îi promise Marian.

— Alif vă va fi de ajutor, domnilor, în această privinţă. Sper totuşi că mă voi întoarce mâine în zori.

Acestea fiind zise, englezul se îndepărtă înghiţit de umbrele nopţii.

III
CARAVANA MORŢII

NOAPTEA A FOST DESTUL DE RECE, ne-am învelit strâns în păturile noastre, iar cei cărora urma să le vină rândul în a face de veghe se mişcau încolo şi încoace pentru a se încălzi.

Eu am fost al doilea, schimbându-l pe micuţul Goliath. Până atunci nu se petrecuse nimic neobişnuit şi nu credeam că se va produce ceva, deşi recunosc că aceşti beduini nu erau deloc nişte adversari de dispreţuit. M-am îndepărtat puţin de foc pentru a-mi dezmorţi membrele nemişcate şi înţepenite de frig. Două ore înseamnă un răgaz de timp apreciabil şi e de ştiut căci gândurile omului pot să poposească în cele mai ascunse amintiri.

Aşadar, nu m-am putut abţine să nu-mi amintesc de ciudatele călătorii ale prietenului nostru, căpitanul de submarin Farrow, desigur la acelea la care am luat parte şi noi. În tot acest timp m-am străduit să nu pierd din vedere detaliile postului cu care eram investit şi examinam la intervale regulate împrejurimile.

Focul nostru arunca lumini palide în imediata vecinătate, dar din nefericire lumina vie a cerului spuzit de stele îmi permitea să disting contururile până la o distanţă apreciabilă.

Din nou am aruncat o privire înspre nord, de unde începea din nou deşertul de nisip. Într-acolo nu se mai găseau stânci de loc. Deodată am încremenit când am recunoscut o siluetă care privea nemişcată înspre focul nostru. Era un beduin în veşmânt alb. I-am putut distinge cu claritate burnusul alb, dar ciudat era că nu se mişca deloc.

Mi-am scos prevăzător pistolul de la brâu. Din fericire, stătea ceva lateral în raport cu lumina focului nostru, de aceea speram ca silueta mea să nu fie prea uşor de distins. Avea beduinul gânduri necurate sau aparţinea bandei de beduini care îl ucisese pe fratele englezului? Abia acum îmi sări în ochi că silueta era destul de masivă. Să fi fost chiar conducătorul bandei pe care îl căuta Barrington şi pe care vroia să îl tragă la răspundere?

M-am hotărât să mă apropii prudent de acesta pentru a-l surprinde. Poate că-mi va reuşi să-l imobilizez şi să-l iau prizonier.

Din păcate nu îmi mai puteam trezi camarazii pentru că atunci aş fi fost cu siguranţă observat de către arab. M-am aplecat cât am putut de mult, pitindu-mă şi ţinându-mă în dosul stâncilor, în umbra acestora, m-am apropiat cât de uşor am putut.

Mă apropiasem din ce în ce mai mult de silueta enigmatică. Credeam chiar că o să-mi fie uşor să îl surprind, dar dintr-o dată acesta făcu o săritură laterală neaşteptată şi dispăru din câmpul meu vizual. Am ţâşnit înainte cu gândul de a-l ajunge dar omul dispăruse şi nu mai era de găsit nicăieri. De fapt, am dat la faţa locului de un tufiş destul de solid, dar nu se putea să se fi pitit îndărătul lui pentru că nu mi-ar fi putut scăpa aşa uşor.

Am cercetat totuşi şi m-am convins de asta. Deşi mi-am propus să fiu precaut, nu m-am putu abţine să nu aprind pentru câteva minute lanterna. La o oarecare depărtare zăceau câteva fragmente de stâncă, risipite, în spatele cărora omul meu s-ar fi putut totuşi ascunde. De aceea mi-am stins lanterna şi mi-am căutat un adăpost pentru a nu putea fi surprins din spate.

Am aruncat o privire spre camarazii mei adormiţi. Regretam foarte mult că nu-l aveam lângă mine pe Pongo, dar acum era prea târziu să îl mai trezesc. Când m-am uitat a doua oară spre foc am încremenit de spaimă. Între mine şi camarazii mei din nou am distins silueta nemişcată a beduinului. Era la vreo cincisprezece metri de foc şi putea să ochească în voie dacă ar fi nutrit o asemenea intenţie.

Nu mai puteam şovăi. De fapt, nu ştiam ce are de gând silueta albă şi poate aveam voie să trag dar cu toate acestea camarazii mei trebuiau avertizaţi. Din nou mi-am dus mâna la brâu şi mi-am tras pistolul cu iuţeala fulgerului. În acelaşi moment o detunătură bubui în liniştea nopţii.

Camarazii au sărit imediat în picioare dar nu au putut recunoaşte nimic deoarece făptura albă dispăruse din nou undeva. M-am grăbit înspre tovarăşii mei, care cercetau la rândul lor cu băgare de seamă împrejurimile. Se îndepărtaseră întrucâtva de foc, pentru a nu oferi unui trăgător ascuns o ţintă prea sigură. Pongo dispăruse imediat şi ştiam că acesta acuma căuta să se apropie pe nesimţite de beduin, deşi după opinia mea era greu de ghicit pe unde se afla.

L-am chemat pe Marian şi i-am împărtăşit cele ce le văzusem, precum şi bănuielile mele cu privire la omul fantomă. Ar fi putut fi chiar beduinul înalt pe care îl căuta cu atâta asiduitate Barrington.

— Poate că lucrurile stau chiar aşa, dragă Robert. Beduinii se vor fi întors ca să se convingă dacă este cu adevărat mort. Nu l-au întâlnit până acum şi s-ar fi mirat ce căutăm noi aici!

— Atunci cu siguranţă beduinul acesta va trage cu siguranţă singura concluzie justă, că noi l-am salvat pe englez de la moarte, Mariane. Mă mir că nu a întreprins nimic până acuma împotriva noastră.

În acelaşi moment s-a auzit un ţipăt şi imediat după aceea glasul lui Pongo:

— *Massers,* vine imediat aici, Pongo prins om!

Firește că am alergat cu toţii acolo pentru a-l vedea pe uriaşul Pongo îngenuncheat lângă un tufiş, în timp ce ţinea un om care se zbătea cu disperare.

Prietenul se mărgini numai să râdă, însă îl ţinea atât de strâns pe individul de sub el, încât acestea de abia se mai putea mişca.

Marian şi cu mine ne-am aplecat imediat înspre silueta de jos, dar n-am putut să-i deslușim trăsăturile feţei, întrucât avea întreg capul înfăşurat în giulgiu. Când am încercat să îl smulgem, acesta schiţă mai multe gesturi de apărare, dar nu reuşi să se opună în mod eficient, astfel cu o smucitură, Marian îl demască complet. Omul încetă atunci orice rezistenţă, dar după privirea fioroasă pe care ne-o aruncă am ştiut instinctiv că va căuta cu primul prilej să-şi spele cu sânge ruşinea îndurată.

Era vorba de un arab, un beduin de fapt. Părea să fie în vârstă de vreo treizeci de ani şi avea o faţă interesantă, aş spune chiar frumoasă. Marian îi făcu semn lui Pongo să îl ducă mai aproape de foc, ceea ce acesta şi făcu, deşi prizonierul lui se zbătea cu furie.

Fără să îl lege, Pongo îl aşează lângă foc, se postă însă în spatele lui şi-l ameninţă că îi va înfige un cuţit în spate în caz că va încerca să fugă. Ne-am aşezat lângă acesta în timp ce Goliath şi Alif au primit misiunea să cerceteze peste tot în perimetru oazei pentru a vedea dacă mai sunt sau nu beduini ascunşi.

— Ce voiai de la noi? îl întrebă Marian pe Beduinul prizonier.

— Nimic, domnule, am venit aici să mă asigur cine este în oază. Voiam şi eu să înnoptez aici. N-am făcut nimic şi nu ştiam ce intenţii aveţi, bune sau rele. Ştiţi prea bine că nu am făcut uz de nici o armă.

Asta corespundea adevărului, firește. Omul nu a întreprins nimic contra noastră, aşa că nu aveam de ce să-l acuzăm. Cu toate acestea, pentru propria noastră siguranţă, nu ne permiteam să-l punem în libertate, cel puţin până în zori. După îmbrăcămintea aparţinea fără îndoială beduinilor din *Caravana Morţii*.

— Eşti conducătorul *Caravanei Morţii*… începu Marian fără nici o introducere.

Omul tresări ca muşcat de şarpe. Imediat îşi duse mâna la veşmânt ca şi cum ar fi vrut să îşi scoată o armă aflată acolo, dar Pongo care veghea îl făcu atent, proptindu-i de spate lama cuţitului său. Asta îl aduse pe individ la raţiune. Aparent fără nici o emoţie, el zise:

— Nu cunosc nici o *Caravană a Morţii,* domnule, te înşeli!

— Alif, haide te rog încoace şi priveşte-l cu atenţie pe omul acesta, îl strigă Marian pe tânărul arab.

Acesta veni agale şi-l examină cu atenţie pe prizonier. Apoi adăugă pe un ton convingător:

— Îl cunosc, deşi nu i-am văzut niciodată faţa, Mr. Farrow. Aparţine *Caravanei Morţii* care-l caută pe stăpânul meu. El l-a omorât pe fratele acestuia.

— Ai auzit ce a spus omul acesta? îl întrebă Marian pe arabul care tăcea. Acum înţelegi de ce te ţinem prizonier? Eşti un criminal!

— Omul ăsta minte, răspunde beduinul. Nu-l cunosc. Acum voi pleca de aici unde îmi va fi voia. Nici un om nu are dreptul să mă reţină.

Spunând acestea se ridică în picioare cu gândul de a-şi duce la îndeplinire intenţia. Nu ţinuse însă cont de Pongo, care-l sili să renunţe. Acesta râse numai şi ne spuse:

— Omul ăsta nimic nu învaţă, *Massers!* Pongo trebuie să îl facă ascultător. *Massers* spune dacă trebuie legat.

Marian era pe punctul de a-şi da acordul când se întâmplă ceva atât de surprinzător încât ne făcu să uităm pentru moment de comportamentul beduinului. Acesta sări drept în sus din poziţia şezând şi-l lovi pe uriaşul negru cu capul în bărbie, astfel încât acesta se clătină vizibil. Înainte de a-şi reveni şi înainte ca noi să schiţăm un gest de răspuns, beduinul dispăru într-unul din tufişuri.

Pongo rămăsese câteva secunde ameţit, apoi slobozi un ţipăt de furie se repezi după el în tufiş.

L-am urmat şi noi trăgându-ne pistoalele, dar beduinul părăsi primul tufiş, alergă şi dispăru în următorul.

Pongo se luase după el, dar nu atât de repede ca să-l ajungă, probabil mai era încă ameţit de lovitură. Uriaşul era foarte mânios că-i scăpase victima şi se străduia din răsputeri să o ajungă. Ne-am dat sema că era zadarnic. Pur şi simplu beduinul părea prea rapid şi poseda şi o doză de viclenie pe deasupra. Nu era uşor să scapi din strânsoarea lui Pongo.

Fireşte că ne-am străduit să îi dăm o mână de ajutor căutându-l pe fugar peste tot, dar după un ceas am fost nevoiţi să recunoaştem că acesta nu era de găsit. Cunoştea oaza mai bine decât noi aşa că se pitise pe undeva, fie a scăpat în deşert unde îşi încălecase calul ascuns pe undeva, scăpând cu fuga.

Când l-am reîntâlnit pe Pongo acesta ne mărturisi că beduinul se topise undeva în imensitatea deşertului şi nu mai putea fi găsit. Pongo nu era de consolat şi îşi luă asupra sa

întreaga veghe de noapte, sperând în sinea sa că beduinul se va întoarce şi îl va putea prinde.

Cât despre noi, ne-am dat odihnei. Atâta vreme cât Pongo veghea nu puteam fi atacaţi din nici o parte. Am dormit liniştiţi până dimineaţa. Odată cu primele raze de soare am fost în picioare. Prima întrebare a fost dacă a sosit Barrington. Nu se întorsese, aşa că am hotărât să mai aşteptăm o oră înainte de a merge să-l căutăm.

Dar şi această oră, pe care am folosit-o pentru micul dejun trecu fără ca cel aşteptat să se întoarcă. Pongo şi Goliath ne înşeuaseră între timp caii, după care am umplut burdufurile cu apă. Nu ştiam cât vom lipsi şi nu voiam să mai trecem prin lipsurile din prima parte a călătoriei.

Alif trebuia să ne servească drept călăuză. Pentru asta avea nevoie de calul lui Goliath, pe care îl lăsasem să se odihnească în oază. Pe de altă parte, trebuia să lăsăm un om aici, în eventualitatea că se va întoarce între timp Barrington.

Am hotărât să-l lăsăm pe Goliath să-l aştepte pe Barrington, iar calul micuţului italian să-l însoţească pentru o vreme pe Alif, care urma să ne fie călăuză. Goliath îi va spune englezului încotro am luat-o. Italianul trebuia să facă în aşa fel încât să nu fie văzut că a rămas în oază de veghe. Am convenit să se ascundă în peştera lui Barrington de unde avea să iasă la intervale regulate de timp să se intereseze dacă sunt noutăţi. Ne promise să fie foarte precaut şi să ne urmeze imediat ce se va întoarce englezul.

Am pornit spre nord. Potrivit informaţiilor de la Alif, tabăra beduinilor se afla la cinci ore călare, ţinând mereu această direcţie. Se înţelege că nu puteam călări drept în tabăra acestora, întrucât puteam fi văzuţi de la mare depărtare. Nu avuseserăm timp să elaborăm vreun plan, dar ne gândeam că vom putea încropi unul la faţa locului, văzând şi făcând. Poate că vor fi existând totuşi în apropierea taberei beduinilor nişte dune, unde să ne ascundem pentru o vreme.

Călăream tăcuţi prin pustiul de nisip. Soarele se înălţa tot mai sus, iar aerul devenea tot mai puţin respirabil. Trecuseră deja patru ore de călărit şi acum nu puteam fi departe de ţinta noastră. Deodată Marian îşi opri calul cu o smucitură de dârlog, după care cercetă cu atenţie deasupra capetelor noastre şi parcă un văl străveziu de ceaţă se interpuse între cer şi pământ.

Căldura devenise sufocantă iar aerul devenise parcă greu ca plumbul. Nu părea să adie nici un fir de vânt în jurul nostru, deşi aerul părea că se mişcă vizibil. Din când în când ne atingea câte o respiraţie grea şi arzătoare, încărcată parcă

de ameninţări potenţiale. Asta ne provoca dureri surde de cap, ne moleşea şi ne înspăimânta deopotrivă.

— Ce înseamnă asta Mariane? l-am întrebat mirat, cu o presimţire neagră în inimă.

— Se apropie o furtună de nisip, veni răspunsul. Trebuie neapărat să ne reîntoarcem. Aici în plin deşert dacă ne surprinde suntem pierduţi. Nu găsim nici o apărare.

— Cât va mai dura până va începe furtuna Alif? îl întrebă Marian pe acesta.

— Poate izbucni în orice clipă sau peste câteva ore. Ar fi bine, domnule, să ne reîntoarcem şi să căutăm adăpost în oază.

Asta nu ne convenea deloc. Ne aflam în apropierea taberei beduinilor şi trebuia acum să ne reîntoarcem fără a fi realizat nimic? Marian era nehotărât. M-am uitat la rândul meu în sus şi am privit cerul care de data asta căpătase o culoare stranie, galben-roşiatecă. Soarele nu îl mai vedeam deja, fusese acoperit complet de vălul de ceaţă.

Chiar şi caii noştri deveniseră neliniştiţi şi simţeam că şi aceştia ar fi avut un mare chef de a face cale întoarsă.

M-am uitat întrebător la Marian. Acesta părea să nu se fu decis încă şi privea gânditor cerul. Un val uşor cenuşiu acoperea bolta acum, cu nuanţe de galben şi roşu, iar locul porţiunii galbene părea să fie inundat de culoarea cenuşie învingătoare.

— *Massers,* mai bine întoarcem, aici nu bine, în oază mai bine, ne povăţui Pongo. Furtuna de nisip durează ore.

Cuvintele acestuia au fost determinante. Dacă uriaşul negru prevesteşte o primejdie, atunci aceasta exista cu adevărat. Nici caii nu ne-ar mai fi ascultat. Am făcut cale întoarsă în timp ce animalele se înghesuiau unele în altele. Aşadar ne-am întors din nou, fără a ne finaliza munca. Nici nu mai trebuia să ne îndemnăm bidivii. Aceştia zburau pe nisip, nu alta. Inteligentele animale mirosiseră mai devreme decât stăpânii lor furtuna şi pericolul.

Alif se uită de mai multe ori îngrijorat la cer în timpul galopului. În cele din urmă i se adresă prietenului meu pe un ton ce se dorea a fi unul reţinut, dar încărcat de o mare emoţie:

— Domnule, furtuna de nisip va izbucni mai repede decât am crezut. Caii o simt şi de aceea aleargă cu ultimele sforţări, dar mă tem că nu vor ajunge la timp la oază.

Am examinat cerul şi împrejurimile la rândul meu. Pot spune că am încremenit de spaimă când am văzut cum arată în urma noastră. Un întuneric tulbure învăluia totul, încât nu

se putea distinge ceva decât de aproape. Câteva rafale de vânt ne-au şi ajuns cu acompaniamentul lor sonor specific.

Şi mai eram încă la o oră depărtare de oază. Caii alergau şi ei ca nebunii, ştiind că-i paşte moartea dacă furtuna îi prinde în plin deşert.

Primele rafale de vânt le urmară altele, mult mai puternice. Respiraţia grea a furtunii devenise fierbinte până la insuportabil. Eram tot scăldat în sudoare, limba îmi atârna grea în gură, pulsul îmi crescuse, iar inima îmi bătea să spargă coşul pieptului. Camarazilor mei nu le mergea deloc mai bine.

Deodată ne învălui o pânză fină de nisip care ne intră prin toţi porii şi care aproape ne opri respiraţia. Galopul nostru continua pe mai departe. Un galop nebunesc. Nu mai eram în stare să mă uit la cer şi mi-am dat seama că nu mai era chip să ajungem la oază. Calul meu se poticni şi în secunda următoare am descris un arc de cerc, căzând în nisipul fierbinte. Calul meu se ridică din nou şi o porni în galop lăsându-mă singur în voia sorţii. Am sărit în picioare dar o nouă rafală care sosi şuieră apocaliptic şi mă trânti din nou la pământ. Nu mai puteam vedea, întrucât nisipul fierbinte îmi intrase în cehi, producându-mi dureri demenţiale.

Mi-am acoperit repede capul cu una dintre păturile care alunecaseră ca şi mine de pe crupa calului şi m-am târât până la o dună de nisip, unde am îngenuncheat căutând adăpost. Mă credeam pierdut întrucât dacă eram acoperit de nisip eram foarte probabil ca prietenii mei să nu mă poată găsi.

Şi de abia acuma izbucni cu adevărat furtuna. Rafalele izolate de vânt au încetat şi se porni artileria grea. Vântul urla, fluiera, tropăia, şuiera, adunând grămezi de nisip încolo şi încoace. Mi-am eliberat puţin capul pentru a-mi examina vecinătăţile. Dar după câteva secunde am fost nevoit să închid din nou ochii şi să-mi acopăr capul cu pătura, atât de multe dureri sfâşietoare au însoţit gestul meu hazardat. De fapt am fost martorul unui tabloul înfricoşător. Munţi de nisip se ridicau până la cer, pe locurile netede odată, în timp ce un întuneric dens ameninţa să cuprindă totul. Soarele scăpăra câteva fracţiuni de secundă, luminând totul, după care roşu cum era dispăru în adâncimea întunericului.

Era totodată un tablou măreţ dar şi înfricoşător, pe care îl puteam contempla în toată splendoarea sa din când în când. Nisipul fin îmi penetrase îmbrăcămintea şi orice centimetru pătrat de piele. Aerul devenise din ce în ce mai greu, de abia se mai putea respira şi cu fiecare înghiţitură plămânii mi se umpleau cu nisip. Încetul cu încetul am fost îngropat în nisip.

Respiraţia îmi devenea din ce în ce mai grea şi mai şuierătoare. Plămânii mă dureau îngrozitor, simţeam cum ameţesc. În timp ce o povară uriaşă mă apăsa pe umeri. Am încercat din răsputeri să mă eliberez, dar masele de nisip erau mult prea grele. În cele din urmă mi-am pierdut cunoştinţa…

După cum am aflat mai târziu, camarazii mei au putut ajunge la oază înainte de a începe furtuna. În goana nebună a cailor a fost nevoie de numai trei ore de galop pentru întoarcere, în timp ce pe mine calul m-a aruncat doar la vreo cinci sute de metri înainte de a atinge oaza. Nici unul dintre însoţitorii mei nu mi-a remarcat căderea, întrucât fiecare dintre aceştia era preocupat de propria lui persoană. De abia după ce au ajuns în zona stâncilor şi Pongo se grăbi să adăpostească caii, a fost văzut calul meu, dar fără călăreţ. Marian tresări înspăimântat şi voi să facă imediat cale întoarsă pentru a mă căuta, dar chiar în acel moment atinse furtuna.

Nu se mai putea vorbi de reîntoarcere, întrucât era o imposibilitate fizică. Acum tot ce putea face era să-şi caute adăpost în dosul stâncilor care ofereau o protecţie destul de bună. Aproape trei ore a durat furtuna apoi s-a potolit la fel cum începuse şi soarele prinse a străluci din nou pe boltă.

Dar cum arăta acum oaza! Peste tot fusese adus nisip care se ridicase şi câte un metru. Întreaga suprafaţă a lacului fusese acoperită şi acum numai izvorul mai dădea apă proaspătă. Marian întreprinse imediat un raid în deşert pentru a mă căuta pe mine. Firește, nu ştia în ce parte căzusem şi se aşteptau să caute ore întregi până să găsească.… mormântul acoperit cu nisip. Chiar şi Pongo se mai îndoia că aş fi putut scăpa cu viaţă. Goliath, care pe timpul întregii furtuni se adăpostise împreună cu ceilalţi, voia să plece şi el în căutarea mea, dar ajutorul lui Alif era mai preţios întrucât el era un fiu al deşertului şi putea să citească dunele de nisip.

După ce s-au înviorat cu toţii la izvor, au pornit-o în căutarea mea. Într-un galop nebun au pornit cu toţii prin deşert, dar după vreo cinci sute de metri Alif îşi trase calul de dârlogi şi arătă înspre o proeminenţă abia vizibilă. Înainte de a putea spune ceva, Pongo sărise din şa şi cu ajutorul unei lopeţi luate din cămara cu provizii a lui Barrington începu să dea deoparte nisipul. Marian împreună cu Alif l-au ajutat cu mâinile goale. Au săpat vreun metru până ce au dat de corpul meu. După ce l-au găsit, Marian scoase un strigăt de triumf, dar se opri când văzu că nu mai mişcam. Au început să lucreze şi mai febril până ce m-au dezgropat cu totul.

Inima mea bătea foarte slab, după cum se convinsese de îndată prietenul meu. Alif îmi scoase nisipul din gură şi începu cu respiraţia artificială. Mult timp nu se arătă a fi eficientă, dar după o oră plămânii mei au prins treptat să lucreze. După ce Marian îmi turnă apă peste faţă am deschis ochii în sfârşit… şi le-am putut surâde prietenilor mei.

Mi-am dat seama imediat ce mi se întâmplase, dar eram mult prea slab ca să mai mişc un singur deget. Pongo îmi aduse calul, pe care camarazii m-au aruncat cu chiu cu vai, legându-mă strâns pe cal şi în felul acesta m-am putut reîntoarce la oază.

De abia am recunoscut-o şi am regretat din suflet pustiirea ei. Alif ne-a consolat şi a spus că în scurtă vreme nisipul va dispare şi vechea oază va reînvia privirilor noastre.

Am făcut din nou popas la izvor. Goliath a fost trimis din nou pe stânci pentru a cerceta împrejurimile. Între timp ne-am sfătuit din nou ce era de făcut pentru a-l găsi pe Barrington, care încă nu se întorsese.

Am hotărât ca în cazul în care îmi voi fi revenit până atunci, odată cu lăsarea întunericului să plecăm din nou în căutarea taberei beduinilor. Poate vom reuşi să ne târâm în interiorul acesteia şi să-l salvăm pe englez, asta în cazul în care mai era în viaţă.

În acelaşi moment sosi şi micuţul Goliath care ne anunţă că în depărtare se zărea o caravană mare. Voia să împrumute unul dintre ocheanele noastre pentru a o observa mai bine.

— *Caravana Morţii*! strigă Alif înspăimântat.

Am sărit cu toţii în picioare. Îmi revenisem între timp aşa de bine, încât de abia am mai simţit leşinul provocat de furtuna de nisip, care era să-mi fie fatal. Am alergat cu toţii la marginea oazei, ne-am căţărat pe stânci şi am examinat cu ajutorul binoclurilor orizontul ce ni se deschidea în faţă.

Aşa era. Acolo în depărtare, o caravană se deplasa încet prin deşert. Am putut recunoaşte cămilele şi călăreţii, dar nu ne-am putut da seama dacă era vorba de *Caravana Morţii.*

— Te simţi în stare să călăreşti cu noi până la caravana asta, Robert? mă întrebă prietenul meu. Eu oricum trebuie să mă apropii să văd dacă e vorba de *Caravana Morţii.*

— Fireşte că vin şi eu, Mariane, mă simt din nou în formă şi sper numai să nu izbucnească o furtună de nisip din nou.

— N-avea nici o grilă, chiar aşa de des nu se petrec nici furtunile astea, Robert. Dar să ne grăbim, altfel va dispare caravana din raza ochilor noştri!

Când ne-am reîntors la oază, Alif nu mai era deloc de urnit ca să ne însoţească. Se temea îngrozitor de caravană şi nici

cele mai mari promisiuni nu l-au putut convinge să ni se alăture. În schimb l-am luat pe Goliath ai cărui ochi s-au luminat de bucurie. Când am pătruns din nou în deşert nu am mai văzut decât mici punctuleţe, care de abia se mai zăreau şi ele.

Ne-am grăbit cât am putut biciuindu-ne caii şi în curând ne-am apropiat vizibil de caravană. Am examinat cu ajutorul ocheanului dacă am fost sau nu observaţi. Dacă ne-au observat atunci nu se trădaseră cu nimic, întrucât cămilele îşi continuau mersul în tempoul lor obişnuit.

Marian propuse să o luăm pe ocolite şi să ne mişcăm în spatele unor dune de nisip. Am făcut un ocol mare şi după vreo oră ne aflam la cincisute de metri de caravană. Caravana ţinea mereu direcţia vest şi avea aparent munţii îndepărtaţi drept ţintă.

Am descălecat, după care ne-am căţărat pe o dună de nisip, privind caravana mai de aproape, fireşte, după ce ne-am ascuns.

În sfârşit, caravana se apropie destul de mult pentru a ne da sema de realitate. Era, într-adevăr, *Caravana Morţii*, cămilele se deplasau cu o regularitate de metronom, iar deasupra lor stăteau cocoţaţi, puţin aplecaţi înainte, beduini înveşmântaţi în alb. Aceştia nu se mişcau deloc, ceea ce sugera că avem de-a face cu nişte morţi. Cu ajutorul ocheanului m-am fixat mai ales asupra călăreţilor, să-mi dau seama mai bine dacă se mişcau sau nu.

Din legănarea cămilei nu îmi puteam da seama dacă mişcarea de pendulare a cămilei, înainte şi înapoi, se datora animalului sau călăreţului. Numai călăreţul din faţă se mişca mai vizibil şi se impunea concluzia că acesta se străduia foarte mult să lase impresia că nu era deloc un mort aşezat pe o cămilă.

L-am făcut atent pe prietenul meu Marian asupra acestui lucru, dar mi-a dat de înţeles că a ajuns la o concluzie asemănătoare cu a mea. Întrucât aveam tot echipamentul asupra noastră, fiind pregătiţi pentru un raid călare prin deşert, nu eram obligaţi să ne reîntoarcem la oază, ci puteam foarte bine să urmărim de departe *Caravana Morţii.*

Cât despre Alif acesta nu poseda cal, dar nici nu avea nevoie neapărat. Putea să se reîntoarcă la oază unde avea la dispoziţie cămara secretă a stăpânului său, englezul. Până îşi va face rost de un cal, câteva zile, nu o să moară de foame în oază. Când caravana ajunsese în dreptul nostru şi ne depăşi ne-am dat jos de pe cai şi am început să o urmărim luând-o

în aceeaşi direcţie, dar pitindu-ne după dunele de nisip pentru a nu deveni vizibili.

Vroiam să-i descoperim secretul şi de ce nu să dăm de urma englezului cu această ocazie. Puteam să o luăm în aşa fel încât să-i aţinem calea, dar nu ştiam dacă aveam de-a face cu morţi sau nu. Puteau fi oameni vii foarte bine înarmaţi şi ne-ar fi putut da o ripostă neaşteptată.

Trecu oră după oră şi caravana îşi păstra direcţia. Spre seară am recunoscut primele denivelări ale unui obstacol sau aşezări. Marian nutrea unele bănuieli, dar nu şi le exprima. Dacă era vorba de morţi îmbălsămaţi, aceştia trebuiau să ajungă la odihna veşnică în munţi, cel puţin aşa ştia el. Nu puteam şti de ce era atât de rău dacă caravana întâlnea în drumul ei străini şi de ce aceştia trebuiau să fie ucişi.

Când pogorârea întunericului devenise iminentă, eram atât de aproape de munţi încât am recunoscut un defileu. Acolo se opri şi caravana. Nu mai trebuia să fim atât de precauţi, întrucât întunericul ne învăluise deja. Dacă vor apărea şi stelele, cel puţin la lumina acestora vom reuşi să ieşim din văioaga în care ne ascunseserăm.

IV
ÎN ANTICAMERA MORŢII

DUPĂ O ORĂ CARAVANA DISPĂRU ÎN DEFILEU. Am pornit-o călare într-acolo, în speranţa că vom da peste vreuna din santinele acesteia.

Pongo descălecase ceva mai devreme şi o porni înspre ţintă, dar după un scurt timp se întoarse şi ne făcu semn să ne apropiem. Intrarea din defileu părea singuratică şi părăsită. Pereţi de stâncă înaltă şi abruptă ne înconjurau din toate părţile. Era absolut imposibil să te caţeri pe ei, de aceea nu ne rămânea decât să urmăm caravana pe calea obişnuită, mergând pe propriile ei urme.

Pongo nu îşi mai dădu osteneală să se urce din nou în şa şi o porni la pas înainte. Caravana cu siguranţă nu se afla la o depărtare mai mare de cincizeci de metri şi dacă am fi năvălit călare, ne-ar fi auzit cu siguranţă.

Defileul făcea destule ocoluri şi cotituri astfel că la fiecare dintre acestea trebuia să ne oprim pentru a ne convinge dacă Pongo nu s-a oprit şi el.

Uriaşul negru însă nu se vedea nicăieri. Am încălecat din nou şi am luat-o la pas în urma acestuia. Pereţii abrupţi de stâncă reflectau ecoul stârnit de tropotele cailor.

Continuarăm să avansăm cu urechile ciulite, doar, doar vom percepe tropotele cămilelor din caravană. N-a fost cazul. În cele din urmă am ajuns într-o vale care cu siguranţă avea şi o a doua ieşire. Aici l-am reîntâlnit pe Pongo, care ne-a sfătuit să descălecăm şi să mergem pe jos. Acesta descoperise o peşteră destul de adâncă unde puteam adăposti caii. Goliath trebuia să rămână cu aceştia, deşi evident că nu-i făcea plăcere. Caii nu puteau fi lăsaţi fără apărare, de aceea musul italian trebui să se supună. Marian conveni cu acesta să ne avertizeze imediat printr-un şuierat dacă va încerca cineva să ne fure caii.

Mergând paralel cu pereţii de stâncă am pornit-o de-a lungul canionului, căutând cea de-a doua ieşire. N-am putut da însă de ea şi ne întrebam atunci unde a putut dispărea caravana. Am văzut cu ochii noştri cum a intrat în defileu şi n-am mai descoperit vreo altă bifurcaţie laterală unde să se fi putut ascunde.

Pongo dădu singur de cheia problemei. După ce ne-am convins că nu există vreo altă ieşire, ne-am întors cu toţii în canion. Pongo ne conduse în spatele văii şi ne arătă un gard viu de tufişuri pe lângă care am trecut fără să-i fi dat atenţie.

— *Massers,* numai pe aici cămilele puteau să dispară! Pongo convinge singur dacă are dreptate.

Acesta cercetă cu luare aminte tufişurile. În curând ne arătă câteva rămurele de tufiş smulse şi chiar o cărăruie îngustă ce străbătea gardul viu de desiş. Părea să fi dat într-adevăr de ceva ce merita toată atenţia noastră.

Pongo dispăru din nou, înaintând cu mare băgare de seamă. L-am urmat şi am dat de o peşteră abruptă cu pereţi ascuţiţi de stâncă. Am cotit de nenumărate ori pe acest nou drum, dar n-am dat de caravană. Pe când mă întrebam dacă n-am ales o cale greşită. Pongo ne arătă cu degetele înspre sol, unde am putut descoperi urmele de necontestat ale trecerii caravanei de cămile.

Ne-am continuat drumul în semiobscuritate. Apăruse şi luna care îşi arunca razele-i palide direct pe gura peşterii. După câte am observat, era lună plină. Deodată, uriaşul negru se opri în faţa noastră brusc, ridicând mâna şi făcându-ne semn să ne apropiem cu mare prudenţă.

Stăteam din nou în faţa unei cotituri a cărării. Când am privit după aceasta, am putut observa într-o ieşire a peşterii făcută în stâncă, locul unde era strânse una lângă alta cămilele caravanei. Le-am simţit mirosul şi chiar le-am auzit tropăind în pământul calcaros.

— *Massers* rămâne pe loc, Pongo târăşte să vadă unde stă călăreţii morţi, ne şopti uriaşul nostru prieten care, fără să piardă timpul aşteptând răspunsul nostru, dispăru de lângă noi.

Ne-am oprit să îl aşteptăm, dar în ciuda atenţiei noastre n-am putut descoperi nici un om. Poate că aici îşi adăposteau doar cămilele, ei ascunzându-se altundeva. Dacă lucrurile stăteau altfel, tot am fi putut distinge vreun sunet sau vreun semn de viaţă.

Pongo, în ciuda nerăbdării noastre nu se mai întoarse. Minutele s-au scurs unele după altele şi.… nimic! Să i se fi întâmplat ceva? Se găsea în primejdie? Şi Marian părea să se fi molipsit de neliniştea mea şi îmi şopti:

— Mai aşteptăm zece minute şi dacă nu vine Pongo, o să mergem să-l căutăm!

Am dat din cap în tăcere. Am continuat să fim atenţi şi cu toate simţurile ascuţite, doar vom auzi paşii tovarăşului nostru. Au trecut şi cele zece minute şi nu s-a întâmplat nimic. Pongo nu se întorsese.

Marian îmi făcu semn să îl urmez. Când am depăşit cotitura, cămilele au ciulit urechile devenind neliniştite, dar nu s-au speriat ci numai s-au îngrămădit pe marginea

ieşindului. Ne-am dat seama că s-au întors pe cealaltă margine a acestuia, dar n-au păşit totuşi într-acolo. Pe de altă parte, dacă Pongo nu ar fi descoperit aici ceva demn de remarcat s-ar fi întors ca să dea de ştire. Prin urmare, trebuia să se găsească pe aici pe undeva.

Am luat-o înspre marginea din dreapta a peretelui de stâncă până ce am dat de o peşteră până ce am dat de o peşteră ce avea o intrare foarte îngustă. M-am oprit involuntar scrutând întunericul de dinăuntru, dar n-am putut discerne nimic. Mă gândeam să-i propun lui Marian să continuăm explorarea întregului perimetru al defileului stâncos înainte de a intra în peşteră, dar prietenul meu mi-o luă înainte. Se aplecă şi ridică de jos un obiect chiar din faţa deschizăturii înguste a peşterii.

Era portofelul-amuletă al prietenului nostru negru, pe care acesta îl purta mereu în jurul gâtului şi unde îşi ţinea câteva monede pe care le păstra asupra sa. Cu siguranţă că nu îl pierduse, dar i-ar fi putut fi smuls de la gât pe când a fost atacat, deşi noi n-am putut percepe în nici un fel vreun zgomot de luptă.

Asta era ciudat pentru că Pongo s-ar fi apărat şi nici un caz nu ar fi putut fi învins aşa uşor, fără să scoată vreun zgomot. Marian arătă tăcut înspre peşteră şi îşi scoase de la brâu lampa de buzunar. Am procedat la fel şi am aprins simultan lămpile, luminând înăuntru. Peştera părea să fie goală. Am intrat totuşi, după ce am lăsat fluxul luminos al lămpilor noastre să alunece pe pereţi, într-un loc am remarcat o nişă, un fel de adâncitură pe pereţi, într-un loc am remarcat o nişă, un fel de adâncitură care la o examinare mai amănunţită se dovedi a fi un gang îngust.

Am bănuit în acel moment că ne aflam pe drumul cel bun şi nu mai era nevoie să bâjbâim. Marian se târî primul în gangul din faţa noastră şi la lumina lanternei sale am putut vedea că pătrundea destul de departe în inima muntelui. Am stins pentru a nu ne trăda şi am continuat să ne târâm înainte. După aproximativ o sută de metri drumul făcu o cotitură. Marian nu mai încercă să aprindă din nou lumina deşi nici acum nu am auzit vreun zgomot.

Duşmanii puteau foarte bine să ne aştepte venirea întrucât Pongo se afla în mâinile lor, era de presupus că are însoţitori. Gangul părea să se termine aici şi nu ştiam ce se află în faţa noastră. Un miros ciudat ne năpădi nările dar nu puteam şti ce este. Îmi amintesc de un muzeu, dar în acelaşi timp de o florărie sau mai bine zis de o drogherie.

Deodată fluxul lanternei lui Marian sfâşie întunericul aşa încât aproape că îmi scăpă un ţipăt de uimire când am privit la tabloul din faţa mea. În spate, pe o bucată de stâncă era aşezată o siluetă înveşmântată în alb, cu capul învelit. În dreapta, în stânga, de-a lungul pereţilor mai stăteau rezemate mai multe siluete albe, care nu se mişcau, părând moarte.

Acum ştiam ce putea să însemne *Caravana Morţii*. Beduinii îşi transportau aici morţii după ce îi îmbălsămau. Silueta plasată mai în spate părea să aparţină unei personalităţi mai înalte, probabil a unui şeic sau prinţ beduin. Nu toţi morţii puteau fi îngropaţi aici, ci numai cei care se bucură în viaţa lor de realizări şi onoare.

Din această cameră mortuară nu se vedea nici o altă ieşire laterală. Dau unde rămăsese oare Pongo? Acesta fusese surprins în faţa peşterii şi dus undeva, nu putea să se afle printre cei morţi.

De aceea continuam să mă mir de ce Marian părea încă impasibil şi examina cu lanterna o mumie după alta. Fiecare mumie făcea obiectul examinării sale. După ce sfârşi îmi făcu semn să îl urmez. Am schiţat gestul de a-mi pune pistolul la spate, întrucât îl ţineam pregătit, gata pentru orice, dar prietenul meu îmi zări intenţia şi îmi făcu semn să nu o fac.

Acesta bănuia, desigur, că l-ar mai putea pândi pericolul pe aici. Din păcate, ne-am convins cu toţii câtă dreptate avea. Cu maximă prudenţă am trecut de toate mumiile şi am ajuns la cea expusă pe un soclu de stâncă. Şi aici prietenul meu se opri şi examină cu lanterna îmbrăcămintea mumiei. Deodată am încremenit. Un zgomot ciudat răsună în spatele nostru ca şi cum ar fi căzut piatra peste piatră sau ar fi scrâşnit pietrele.

M-am prins de braţul lui Marian când am văzut că intrarea în gangul îngust prin care ne-am creat accesul înspre mumii dispăruse. Cine o fi făcut asta? N-am întâlnit pe nimeni, nici o fiinţă vie până acum.

Am alergat de îndată înapoi pentru a încerca să îndepărtăm piatra grea care bloca ieşirea, dar n-am reuşit să o mişcăm nici un milimetru, forţele noastre nefiind de ajuns.

— Am bănuit eu că e o drăcie la mijloc, dragă Robert, îmi spuse pe un ton dezamăgit camaradul meu de suferinţă. Sigur

că am fost observaţi şi recunoscuţi de cineva şi am fost momiţi cu intenţie aici. Chiar şi obiectul lui Pongo nu a fost aşezat la întâmplare acolo unde l-am găsit, ci pentru a ne atrage în capcană. N-am vrut să se întâmple aşa, dar cu toate metodele noastre de precauţie, aşa s-a întâmplat.

— Poate că există o a doua ieşire de aici Mariane, am spus eu. Trebuie să cercetăm mai bine acest canion, poate descoperim o uşiţă secretă. Sau eşti de părere că indivizii aceştia invizibili ne-au hărăzit unei morţi îngrozitoare aici?

— Da, Robert, îmi închipui tot ce este mai rău! Ai văzut şi tu că pe Barrington nu l-au omorât pur şi simplu, ci l-au îngropat în nisip pentru a se chinui cumplit înaintea morţii. Aceeaşi intenţie o au cu noi. Aş vrea să ştiu unde l-au dus pe Pongo al nostru.

Tocmai pe când mă pregăteam să răspund am perceput un zgomot slab. Era de parcă cineva ar fi depus o mare sforţare în a-l scoate.

Marian se întoarse în acelaşi moment pe călcâie, dar faţa sa nu arătă nimic şi toate semnalele erau că nu se poate aştepta la aşa ceva.

— S-ar putea ca Pongo să fie ascuns în cavoul ăsta, Mariane!

— Nu, nu el! Poate altcineva. De aceea am examinat cu deosebită atenţie locul. Cea de-a şasea mumie mi-a atras de la început atenţia. Mă tem să nu fie chiar Barrington acolo.

Fără să aştepte răspunsul meu, păşi către mumia menţionată şi îi îndepărtă cu o mişcare hotărâtă burnusul care-i acoperea tot corpul.

Chipul schimonosit a lui Barrington ieşi de îndată la iveală. Îmbrăcat cu veşminte albe peste costumul colonial, acesta fusese legat atât de strâns încât de abia mai putea să se mişte. În nici un caz de o manieră vizibilă, care să ne fi putut atrage atenţia. Cu ajutorul cuţitelor noastre am îndepărtat bandajul alb şi l-am eliberat pe bietul om, după ce i-am luat un căluş din gură. Acesta de abia mai putea să mai respire şi răsuflând adânc, ne-a întins recunoscător mâna.

— Mi-aţi salvat viaţa a doua oară şi nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru asta!

— Încă nu sunteţi salvat, Mr. Barrington. Suntem cu toţii prinşi într-o capcană aici şi deocamdată nu se vede nici un mijloc de scăpare. A dispărut până şi Pongo şi mă tem că a căzut şi el în mâinile beduinilor. V-am căutat în zorii zilei următoare dar am fost surprinşi de o furtună de nisip.

— La rândul meu, domnule Farrow, am întârziat în speranţa că-l voi putea întâlni pe beduinul cel înalt. Am

observat şi eu furtuna de nisip prea târziu şi m-am grăbit să mă reîntorc. N-am ajuns departe, calul meu s-a poticnit şi a căzut. Am fost acoperit de nisip şi doar beduinii m-au eliberat. Aceştia au descoperit nisipul adunat în grămezi deasupra mea şi au bănuit să sub aceasta se află o fiinţă îngropată. S-au bucurat când m-au văzut încă o dată căzut în mâinile lor. Am fost pe loc transformat într-un cadavru, înveşmântat ca o mumie şi pus pe un cal alături de ceilalţi. Degeaba am încercat să îmi eliberez legăturile, fiindcă erau prea strânse. Aţi întâlnit şi dumneavoastră caravana mortuară?

— Da şi am urmărit-o până în acest loc. Misterul caravanei a fost lămurit, cu toate că nu ştim de ce străinii care au avut neşansa de a întâlni caravana, au fost sortiţi şi ei celor morţi.

— Pe când mă aflam în tabăra acestora am putut afla şi eu câte ceva. Oamenii ăştia sunt adoratorii astrelor. Este vorba despre o sectă străveche care nu are mulţi adepţi. De fiecare dată când este lună plină îşi aduc morţii şi îi îngroapă cu mult fast aici. Dacă în drumul ei caravana întâlneşte un străin, acesta trebuie să moară pentru a nu le trăda secretul. Silueta aceea albă de pe piedestal este un prinţ beduin, care a fost primul înmormântat astfel. Se presupune că îşi va aduna din nou poporul în jurul său şi de aceea morţii sunt aduşi încoace.

— În acest caz ne bucurăm de excepţionala cinste de a face parte dintre supuşii prinţului, am afirmat eu pe un ton lugubru.

— Noi suntem totuşi victimele colaterale ale aşa-zisului prinţ arab, domnule Bertram. Cu toate astea, nu am de gând să renunţ la răzbunarea mea. Atâta timp cât acest ticălos care mi-a răpus fratele nu sfârşeşte de mâna mea, n-am de gând să părăsesc regiunea.

— Dinspre partea părăsirii acestui loc, puteţi fi liniştit. Mr. Barrington, am replicat eu. Vom aştepta aici până ce beduinii vor fi recoltat alte victime!

— Ce păcat că până atunci noi ne vom sfârşi aici răpuşi de foame şi de sete!

— Totuşi, trebuie să existe o scăpare, domnule Bertram! replică englezul pe un ton ferm. Vom reuşi cu forţa sau cu viclenia! Va trebui să cercetăm cavoul mai amănunţit, iar unul dintre noi va trebui să stea la intrare, în caz că va dori cineva să intre.

Mie mi-au căzut sorţii să stau de veghe, în timp ce camarazii mei s-au pus pe căutat. Era de parcă ne-am fi

temut să nu ne pândească cineva de afară, atât de încet şi fără zgomot se mişcau cei doi camarazi de-ai mei în tot ceea ce întreprindeau. În timp ce le urmăream mişcările, mi-a căzut o idee. Mumiile astea erau toate îmbrăcate într-un veşmânt larg, alb şi pe cap aveau burnusuri ce erau confecţionate din pânză albă. Ce s-ar fi întâmplat dacă ne deghizam în mumii, dezbrăcându-le pe cele adevărate de machiajul lor şi pitindu-le pe undeva ca să nu bată la vedere?

Barrington purtase tocmai unul. Eram de părerea că beduinii se vor întoarce totuşi în curând şi nu ar fi trebuit să ne descopere. Dacă vor începe să caute, îi vom putea surprinde şi învinge la rândul nostru.

Marian a fost de acord imediat cu planul meu. Lipindu-şi urechile de pânza mare care bloca ieşirea, mi s-a părut că am auzit ceva ce suna ca nişte glasuri înăbuşite în dosul intrării. Nu era exclus ca beduinii să fi venit şi acum să ne caute pe noi.

— Planul tău este excelent, Robert! Ne vom plasa la dreapta şi la stânga intrării şi vom poza în mumii. La momentul potrivit vom ieşi afară din cavou şi-i vom închide pe duşmanii noştri aici, aşa cum ne-au făcut ei nouă. Haideţi să ne schimbăm repede înainte de a ajunge beduinii la noi!

Am ales două mumii care ni se potriveau ca mărime şi ne-am îmbrăcat în veşmintele largi ale acestora. Pe morţi i-am ascuns îndărătul soclului pe care stătea prinţul beduin. Cât despre noi doi, ne-am plasat de-a dreapta şi de-a stânga intrării în cavou. Ne-am stins lămpile şi am aşteptat desfăşurarea firească a evenimentelor. Am mai auzit de vreo câteva ori sunete îndărătul lespezii de piatră. Apoi… Mi s-a părut că piatra uriaşă prinde să se mişte.

Cam am aflat ceva mai târziu nu s-a deschis decât o nişă îngustă prin care de abia se mai putea zări înăuntru. Beduinii puteau veghea cel puţin ce se întâmplă în cavou. Dând însă de întuneric din nou au început şuşotelile. În cele din urmă fu aprinsă o făclie la capătul nişei şi un beduin se strecură înăuntru. Odată intrat se opri şi ridică sus facla.

Spre mirarea mea nu ne zări pe nici unul dintre noi şi acum le strigă celorlalţi nedumerirea sa. Beduinii rămaşi păreau neîncrezători. În sfârşit se mai strecură unul, apoi încă unul prin spărtură, ajungând să se convingă şi aceştia că nu eram nicăieri de găsit, ceea ce nu-şi puteau deloc explica. Mumiile din spatele soclului nu le descoperiseră încă, deci mica noastră stratagemă nu fusese dezvăluită.

Întrucât nu ştiam câţi oameni rămăseseră afară, am hotărât să nu întreprindem nimic. Beduinii se opriseră la câţiva paşi

de noi, sfătuindu-se. Deodată au văzut cum Barrington îşi ridică încet braţul. În acelaşi moment răsună o împuşcătură şi unul dintre beduini se prăbuşi cu capul străpuns de glonte. Ceilalţi s-au oprit înspăimântaţi când alte mumii s-au ridicat în picioare şi au început să păşească înspre dânşii cu capul ridicat.

Totul dură câteva clipe, apoi beduinii, înspăimântaţi reveniră la viaţă, năpustindu-se pe unde au intrat. În aceeaşi clipă Marian îi strigă lui Barrington să nu mai tragă, întrucât nu aceasta era intenţia noastră.

Glasul prietenului meu răsună aspru şi mânios, reverberat de pereţii cavoului.

V
DEMONUL PONGO

CEI DOI BEDUINI AU ÎNMĂRMURIT DE UIMIRE. Nu le-am dat însă un moment de răgaz ci i-am dezarmat imediat. I-am împins într-un ungher al cavoului ordonându-le să rămână liniştiţi.

Cât despre Barrington, acesta i-ar fi împuşcat cu plăcere. Marian avu prilejul să-l întrebe de unde are arma cu care trăsese.

— O purtam ascunsă în veşmânt, Mr. Farrow. Păreţi a fi supărat că am dat curs răzbunării mele!

— Fireşte, Mr. Barrington. Vorbeaţi cu ceva timp în urmă cât de recunoscător îmi sunteţi pentru că v-am salvat viaţa a doua oară şi nu ştiţi cum să vă arătaţi recunoştinţa. Ne puteţi arăta recunoştinţa renunţând în prezenţa noastră de a vă exercita dorinţa de răzbunare. V-aş fi împiedecat să o faceţi dacă ştiam de armă!

Barrington nu răspunse nimic. Se duse în schimb la intrarea pe care o examină minuţios încă o dată. Piatra cea grea fusese mutată puţin, aşa că un om singur se putea strecura cu oarecare dibăcie pe sub ea. Acum puteam să ieşim foarte lesne din cavoul ăsta, dar parcă o voce interioară ne avertiza să nu o facem. Poate că în momentul când ne aflam sub piatră s-ar fi prăbuşit şi ne-ar fi prins sub ea.

Puteam presupune că şeful acestor beduini ne aştepta undeva afară în gang, pândind momentul ieşirii noastre din cavou. Primul care ar fi ieşit ar fi fost probabil sortit a fi zdrobit sub pietroiul uriaş.

Marian examină cu ajutorul lanternei dincolo de piatră, prin deschizătura foarte îngustă, în speranţa de a zări picioarele vreunui om, dar nu era cazul. Cu toate astea nu îndrăzneam să ieşim încă şi ne gândeam să ne folosim mai degrabă de o viclenie.

Mi-am aprins şi eu într-o doară lampa de buzunar şi am luminat spre colţul în care îi lăsasem pe cei doi beduini. Spre mirarea mea cei doi prizonieri dispăruseră.

— Mariane, oamenii morţi au dispărut!

Barrington şi prietenul meu s-au convins imediat de adevărul spuselor mele.

— Într-adevăr, Mr. Farrow, zise şi Barrington uimit. Trebuie să fie vorba de o a doua ieşire, pe care noi nu am găsit-o, dar pe care de acum încolo e obligatoriu să o găsim. Nu sunt un mare cititor de urme, dar aceste două mumii pe

care le-am plasat în spatele soclului şi-au schimbat oleacă poziţia. Aici trebuie să se găsească ieşirea.

— Aici trebuie să se găsească o trapă, pe care cei doi nu au putut-o masca aşa cum se cuvine atunci când au dispărut în grabă. Aşadar, Mr. Barrington aveţi dreptate şi va trebui să mă ajutaţi. În timp ce Robert va sta de pază la cealaltă ieşire pentru a nu fi surprinşi de acolo. Dacă ne grăbim, poate că îi vom putea ajunge pe beduini.

— Am păşit din nou înspre ieşire şi am găsit-o din nou închisă. Să fi fost cei doi beduini care au evadat sau chiar însuşi conducătorul bandei?

Între timp, Marian şi englezul căutau asiduu trapa ascunsă care ne facilita ieşirea. După câteva minute aceştia au găsit-o, iar Marian o ridică. Mă strigă să vin repede pentru a putea părăsi împreună cavoul. Fu primul care dispăru prin tunelul îngust, avea mai puţin de un metru, aşa că fu nevoit să se aplece.

Tunelul o făcu la stânga, Marian continuă să se târască mai departe şi cu câteva mişcări se opri şi îşi făcu câte ceva de lucru la o încuietoare. Apoi dispăru cu totul din câmpul nostru vizual. L-am urmat eu şi Barrington încheind convoiul.

Mi-am dat seama că tunelul o cotea spre stânga numai vreo trei metri, unde se vedea o trapă deschisă. Am suit-o şi în curând mă aflam lângă cei doi camarazi şi mei, sus, într-un gang îngust. Gangul păstra direcţia pe care noi am luat-o de la bun început pentru a avea acces la cavou. Deodată, la vreo douăzeci de paşi înaintea noastră am auzit voci.

Marian se opri, se întoarse către noi şi ne făcu semn să procedăm la fel.

Întrucât domnea un întuneric dens, acesta ne înghionti pentru a ne da de ştire. Aici gangul se apropia de sfârşit pentru că după încă o cotitură, am ajuns la acea ridicătură de teren prin care intraserăm în cavou. Numai că datorită întunericului nu o remarcasem.

Acum eram din nou liberi, cât despre beduini, nu se ţineau după noi deloc. Marian aprinse lampa şi am auzit drept urmare câteva ţipete de spaimă şi paşi care s-au îndepărtat în grabă. Acum beduinii erau aceia care se temeau de noi.

— Repede după ei, Mr. Farrow! ne strigă Barrington.

— Pot să dispară unde vor ei, Mr. Barrington, spuse prietenul meu. Nu vreau să mă răzbun pe aceşti bieţi oameni. N-aş spune nimic dacă ar fi vorba doar despre acel beduin care v-a ucis fratele, dar ceilalţi, cu ceilalţi ce aveţi?

— L-aş căuta doar pe ucigaş şi l-aş pedepsi.

— Dar nu acum. Încă ne mai aşteaptă destule necazuri. Beduinii vor încerca să ne joace tot felul de renghiuri.

— Asta mi-ar conveni, domnule! Iertaţi-mă Mr. Farrow, dar din nou faceţi o mutră de parcă aş avea tot timpul intenţii criminale. Înainte aş fi vrut doar să capturăm numai câţiva beduini pentru ca aceştia să-mi poată spune care e adevăratul asasin.

— Aceşti oameni liberi, nu vor mărturisi niciodată asta. Dar să stăm puţin liniştiţi, altfel nu ne vom da seama cine este înaintea noastră.

Ne-am târât mereu înainte până am ajuns la peştera uriaşă dar când am vrut să o părăsim am fost întâmpinaţi cu o ploaie de gloanţe. Beduinii ne asediaseră ştiind că nu le puteam scăpa. Stăteam bine adăpostiţi şi trăgeam de acolo.

— Vi s-a împlinit dorinţa, Mr. Barrington! spuse încet Marian. Nu v-am spus că aceşti beduini nu ne vor lăsa să plecăm? Micul Goliath va auzi şi el împuşcăturile şi văzând că nu ne întoarcem va veni încoace să ne dea o mână de ajutor. Cel mai mult mă îngrijorează însă Pongo, care a dispărut fără urmă. Poate că l-au prins beduinii şi fiindcă are pielea neagră, l-au ucis pe loc, iar cadavrul l-au ascuns pe undeva.

— Atunci Dumnezeu să-i ajute, Mariane, am spus eu pe un ton foarte aspru. Nici unul din aceşti nemernici nu va mai scăpa cu viaţă.

— Ei vedeţi, Mr. Bertram, cum vorbiţi acuma? Eu mi-am pierdut datorită acestor oameni pe fratele meu iubit. Puteţi să mi-o luaţi în nume de rău că încă nutresc sentimente de răzbunare?

A trebuit să-i dau dreptate, până ce Marian înclină compătimitor capul. Se întoarse din nou spre ieşire pentru a se convinge dacă beduinii mai erau la post. Îşi puse pălăria în vârful pistolului şi o împinse puţin afară.

Deşi nu era lumină, tot au nimerit câteva împuşcături. Repede Marian îşi scoase pistolul scuturând mânios capul.

— Va trebui să aşteptăm aici până se face ziuă, atunci vom putea să-i identificăm mai bine pe duşmani. Câteva împuşcături bine ţintite venite din partea noastră îi vor pune pe fugă. Zorii nu pot fi departe. Cel mult trei ore. Mare poftă aş avea până atunci să mă întind şi să dorm.

Am crezut că face o glumă, dar l-am văzut cum într-adevăr îşi caută un colţ şi se întinde pe jos pentru a-şi pune gândul în aplicare.

— Unul dintre noi trebuie să stea de pază, deşi nu cred că beduinii vor da năvală peste noi aici. Aceştia ştiu că posedăm

arme, armele noastre, de care se tem.

— Aveţi dreptate, Mr. Farrow şi deşi nici eu nu am dormit noaptea trecută, nu cred că aş pute-o face acum. Emoţia şi tensiunea interioară mă împiedică. Dumneavoastră, Mr. Bertram puteţi să o faceţi, eu voi sta de pază pentru a vă avertiza la timp dacă beduinii ne pregătesc ceva.

Prin urmare mi-am căutat şi eu un loc de dormit, deşi aici pământul era destul de tare. Totuşi, după puţin timp Barrington ne trezi.

— Treziţi-vă, domnilor, afară beduinii ne pregătesc ceva! Sau cine ştie ce i-a apucat de nu mai dau mare atenţie intrării peşterii. Aş fi putut foarte bine să culc la pământ uşor câţiva dintre ei, dacă *The Fast Death* n-ar fi încetat de a mai exista. Doar pe asasinul fratelui meu aş vrea să-l am în mână.

Am sărit imediat în picioare şi am ascultat la gura peşterii, pândind orice mişcare de afară. Am auzit o voce ciudată care nu semăna cu nimic omenesc. La asemănarea glasului gorilei care răsună ca un tunet, apoi imediat răpăitul tobelor şi din nou un urlet care îmi vârî groaza în toate membrele. Atât eu cât şi Marian am tresărit uitându-ne unul la altul.

— Ce înseamnă asta? întrebă Mr. Barrington, dar dumneavoastră o cunoaşteţi pe gorila asta. Este Pongo care trăieşte şi ne dă acuma un semn de viaţă. Nu m-ar mira deloc dacă ar apărea şi i-ar pune pe fugă pe beduinii ăştia înspăimântaţi.

De abia îşi terminase Marian vorbele şi din nou s-a auzit ţipătul de groază. Uriaşul negru părea să vină dintr-o altă direcţie decât cea din care venisem noi. Beduinii şi cămilele au început să alerge dezordonat, cuprinşi de spaimă. Animalele scăpară din ţarc şi acum vroiau să-şi croiască drum cu o parte din beduini pe cealaltă trecătoare, când două împuşcături care veneau din acea direcţie i-au împins înapoi.

Acum haosul era complet. Nu mai aveau unde să fugă, se vedeau înconjuraţi şi se credeau pierduţi. Nici unul nu ne mai acorda vreo atenţie, părând să ne fi uitat. Din nou se auzi înspăimântătorul strigăt al gorilei. Dar în momentul următor se auzi şi ţipătul de groază al beduinilor.

Pongo se găsea deja printre ei şi nici o altă fiinţă nu i-ar fi putut îngrozi mai tare, întrucât înfăţişarea lui era şi mai terifiantă decât urletul. Toţi credeau că au în faţa lor un demon rău, înfuriate şi s-au târât repede la pământ, rugându-se. Numai unul dintre aceştia rămase în picioare îi încerca din răsputeri să-şi aducă la raţiune oamenii înspăimântaţi. Era conducătorul acestora, omul pe care îl căuta Barrington.

El îşi mai ţinea încă pistolul în mână şi îl îndreptă înspre Pongo, care ţopăia ca un apucat printre oameni şi cămile.

Înainte ca pistolul să se descarce, se petrecu ceva neprevăzut. Barrington îl recunoscu pe asasinul fratelui său şi cu un strigăt de furie se repezi afară din peşteră. În momentul următor se afla el însuşi în faţa beduinului, chiar în momentul în care acesta îşi ridică din nou pistolul.

Barrington trase primul. Beduinul se clătină împleticindu-se pe picioare, îşi desfăcu braţele şi căzu cu faţa la pământ. Gloanţele englezului îi găuriseră ţeasta.

Am părăsit peştera dându-l posibilitatea lui Pongo să se oprească, întrucât acesta prin urletele sale înspăimântătoare sperie cămilele. Cât despre beduini, aceştia erau cu toţii azvârliţi cu faţa la pământ şi nu mai îndrăzneau să ridice ochii. La sfatul lui Marian, Barrington le adresă câteva cuvinte. Acesta îi somă să se urce pe spinările animalelor şi să se îndepărteze repede.

Între timp prietenul meu se duse spre defileul de unde se auziseră cele două împuşcături găsindu-l acolo pe Goliath care se prăpădea de râs auzind sunetele pe care le scoase Pongo, deghizat în demon. Marian îl trimise din nou la cai, unde îi porunci să stea liniştit.

Încetul cu încetul beduinii se ridicară. Când au observat că noi ne înţelegeam bine cu demonul şi-au dat seama că s-au înşelat. Câteva priviri grele se aţintiră asupra noastră, dar când au băgat de seamă că aveam armele încărcate în mâini s-au îndepărtat fără a mai scoate vreo vorbă….

Pongo ne povesti că a văzut în faţa peşterii un beduin care a dispărut mai apoi. Nu putut să-l urmărească întrucât de cealaltă parte apăruse un altul, pe care îl recunoscuse. Acum dorea să-l urmărească pe cel de-al doilea, dar ştiind că noi nu-l vom aştepta atât de mult şi-a rupt punguliţa de la gât şi a plantat-o în faţa peşterii în aşa fel încât noi să o putem găsi. Nu ştia că noi suntem deja aşteptaţi acolo şi ni s-a întins o cursă.

Pongo îl urmări deci pe al doilea beduin care căutase să scape din momentul în care îl recunoscuse. Şi acesta crezuse că are de a face cu un demon, iar Pongo îl urmări hărţuindu-l pe tot parcursul defileului. Până la urmă beduinul reuşi să se ascundă. Pongo îl căută în zadar mai multă vreme. În cele din urmă a decis să se întoarcă.

Noi deja eram în cavou, prizonieri, dar el nu ştia asta. Îl pândise pe beduin şi se mira că noi nu eram nicăieri. În cele din urmă beduinii au ieşit precipitaţi din peşteră şi au început

să tragă înăuntru. Acum ştia unde ne aflam şi începuse să îşi bată capul cum să ne elibereze.

În acest timp se întorsese beduinul urmărit de Pongo şi le povesti celorlalţi cum a fost urmărit de către un demon. Pongo nu înţelegea ce spun, dar după gesturi şi după agitaţia care îi surprinsese pe toţi îşi dădu seama despre ce era vorba.

De aceea s-a retras puţin şi apoi a năvălit în goană în tabăra beduinilor, gesticulând şi răcnind. Restul îl trăiserăm cu toţii. Ne-am întors din nou în cavou, care prin mecanismul foarte simplu de afară putea fi uşor accesat. Acolo l-am depus pe beduinul ucis de Barrington şi l-am părăsit. Dacă beduinii se vor întoarce îşi vor putea îmbălsăma camaradul.

Când am ajuns la Goliath care ne păzea caii, acesta ne-a spus că beduinii s-au oprit să se sfătuiască. Se îndepărtaseră repede după ce au vorbit ceva cu un beduin mai tânăr.

După ce am părăsit micul munte am pornit-o călare în direcţia oazei. În câteva ore puteam fi acolo. Întrucât Alif nu dispunea de cal, Barrington se duse să-i facă rost de unul din tabăra beduinilor. Chiar când vroiam să ne sfătuim cu privire la această problemă apăru în faţa noastră o trupă formată din opt beduini care nu călăreau cămile ci cai. După ce beduinii s-au apropiat de noi, s-a desprins din grup un beduin tânăr, care ne salută cu o plecăciune adâncă. Totodată ne ceru să ne predăm armele, deoarece ne considera prizonierii lor. Barrington îi râse în faţă:

— Nu ştii cine sunt eu, băiete, n-ai auzit niciodată de *The Fast Death*?

Beduinul tresări înspăimântat. Înainte de a spune ceva, Barrington continuă:

— Conducătorul vostru zace împuşcat de mâna mea în cavou. Mergeţi într-acolo şi îmbălsămaţi-l! Dacă veţi mai arăta împotriva mea şi a tovarăşilor mei vreo urmă de duşmănie, *The Fast Death* se va întoarce şi vă va răpune fără milă! Conducătorul vostru mi-a împuşcat fratele, acum acesta este răzbunat şi *The Fast Death* nu va mai apărea vreodată în regiunea voastră. Drept recompensă vă cer calul şefului vostru care stă acolo fără stăpân. Daţi-mi-l mie şi apoi vă puteţi duce în pace!

Am primit calul şi am putut călări mai departe. Beduinii se temeau de *Moartea Subită* atât de mult încât nu îndrăzneau să ne atace pe faţă. Nestânjeniţi am ajuns la oază unde ne aştepta nerăbdător Alif. Barrington i-a spus că şi-a atins ţelul şi acum dorea să părăsească regiunea. Cât despre Alif, acesta se putea întoarce la tribul său în ţara sa. Am rămas până în

zorii zilei următoare în oază, întrucât Barrington dorea să ne însoţească până la Djebal-I-Shaul. Englezul ne relatase o poveste ciudată despre un arab numit Ali Ben Murfa şi ne rugase să dezlegăm enigma asta împreună.

Aşa am şi făcut. Dar despre asta, într-o altă relatare, (vezi vol. 205 Blestemul lui Ali Ben Murfa).

Sfârşitul volumului: **CARAVANA MORŢII.**

JORDAN
KUWAIT
BAHRAIN
QATAR
UNITED ARAB EMIRATES
SAUDI ARABIA

Deşertul Arabiei

Acest deşert ocupă cea mai mare parte din Peninsula Arabică, având o suprafaţă de circa 2,3 milioane km², fiind mărginit de Deşertul Siriei la N, de Golful Persic şi Golful Oman la E, Marea Arabiei şi Golful Aden în S şi de Marea Roşie la V. Trei colţuri ale acestui deşert sunt formate de munţi destul de înalţi: în Yemen (SV), muntele Al-Nabi Shu'ayb (3760 m), în Hejaz (Arabia Saudită, NV), muntele Al-Laws ajunge la 2560 m, iar în Oman (SE), muntele Al-Sham atinge 3035 m. Mergând înspre nord şi înspre est, altitudinea descreşte. în centru se află Rub'al-Khali, una din cele mai mari întinderi de nisip din lume.

Există nişte vânturi periodice care bat dinspre Mediterana numite shamal (în limba arabă semnificând nordice). Acestea bat de două ori pe an, în decembrie-ianuarie şi mai-iunie, între 30 şi 50 de zile, cu viteze medii de 50 km/h. Acestea sunt vânturi uscate ce transportă cantităţi mari de nisip, fiind principalele responsabile de modificarea formelor dunelor. Câteodată favorizează formarea furtunilor de nisip sau a vârtejurilor de nisip, numite de localnici diavolii nisipului sau *jinn.* Furtunile de nisip pot fi devastatoare, imaginea unui perete de nisip şi praf lat de o sută de kilometri ce înaintează înghiţind totul în cale este în mod sigur înspăimântătoare. În mod normal, o astfel de furtună durează circa o jumătate de oră cu forţă maximă, apoi scade în intensitate şi deseori este urmată de o scădere a temperaturii şi uneori chiar de ploaie. Căldura intensă din timpul verii (până la 54 °C), împreună cu vânturile deşertului, sunt responsabile de miile de *jinni* şi de miraje ce se arată călătorilor osteniţi. În schimb, nopţile şi iernile sunt răcoroase.

În ciuda condiţiilor aspre de climă, flora este destul de abundentă, predominante fiind plantele xerofice (adaptate la un deficit de apă) şi halofice (adaptate la un sol cu exces de sare). Mai există unele plante cu rădăcini adânci, mai lungi de 1 m, pentru a-şi putea extrage apa reţinută în sol. Acestea sunt principalul combustibil pentru focul beduinilor. Plantele din deşertul arab, după ploile scurte de primăvară, înfrunzesc în câteva ore, transformând în verde câmpiile brune, furnizând hrana pentru cămile, oi, antilope *oryx* şi celebri cai arabi. Palmierii, arborii de tamarind, de acacia şi de cacao străjuiesc oazele ferindu-le de eroziunea nisipului, făcând posibilă în interior cultivarea legumelor şi fructelor, mai ales a citricelor.

Beduinii sunt poporul cel mai bine adaptat pentru viaţa în deşert. Ei trăiesc din creşterea cămilelor, a oilor şi a cailor, dar se ocupă şi cu cultivarea pământului acolo unde condiţiile permit acest lucru. Începând cu 1925, regele saudit Abd al-Aziz Ibn Saud i-a încurajat pe beduini să se sedentarizeze, astfel că la ora actuală populaţia nomadă este infimă. Trasarea graniţelor statelor arabe a descurajat de asemenea mobilitatea triburilor nomade, la ora actuală deşertul arab cuprinzând total sau parţial Arabia Saudită, Oman, Yemen, Emiratele Arabe Unite, Siria, Irak şi Kuweit.

Descoperirea petrolului în 1936 şi începerea exploatării lui în 1938 au marcat profund zona. La ora actuală, în zona Golfului Persic, inclusiv în Deşertul Arabiei, se află cei mai mari producători de petrol, precum şi cele mai mari rezerve mondiale de petrol şi gaze naturale. Acest fapt are importante consecinţe, accesul la aceste bogăţii naturale făcând subiectul multor războaie şi frământări politice.

Islamul

În mod sigur, unul dintre oamenii care a schimbat istoria lumii s-a născut în jurul anului 570 în oraşul Mecca. Pe numele lui Mahomed (în arabă „Cel demn de laudă"), a fost un om foarte corect şi cu un suflet foarte bun. La 40 de ani, în urma unei revelaţii, începe să predice o nouă religie, iniţial în familie şi printre prieteni, apoi publicului larg. Deşi ridiculizat la început, începe să îşi adauge treptat noi şi noi adepţi, până când devine o ameninţare pentru conducătorii societăţii sale. Persecuţiile nu se lasă aşteptate, aşa că Mahomed, împreună cu un mic grup de credincioşi, este nevoit să fugă în oraşul Yatrib, aici fiind invitat de două triburi rivale care acceptă să-l recunoască profet şi să le arbitreze disputele. Acest eveniment petrecut în anul 622 se numeşte *Hegira* şi marchează începutul calendarului islamic. Oraşul Yatrib îşi schimbă numele în Medina (oraşul Profetului), iar Mahomed devine conducătorul său, făcând din el capitala primului stat islamic. Medina este atacată de către vecinii din Mecca, dar Mahomed reuşeşte să câştige câteva bătălii importante, ulterior Mecca fiind ocupată fără vărsare de sânge în anul 630.

Până la moartea lui Mahomed (632) întreaga Peninsulă Arabă este cucerită, iar triburile nomade care până atunci se luptau între ele sunt unite sub semnul aceleiaşi religii: islamul. Următorul conducător după Mahomed a fost califul Abu Bakr, prieten cu Mahomed, care a condus califatul doi ani, fiind succedat de Umar, în timpul căruia Islamul s-a întins în toate părţile, cucerind Imperiul Persan, Siria şi Egiptul. În cei zece ani de domnie, Umar a pus bazele multor practici ale guvernării islamice, a impus un sistem financiar destul de sofisticat şi a fost cel care a cucerit Ierusalimul pentru arabi, în acelaşi timp protejând locurile sfinte ale creştinilor. A fost urmat de Uthman care, în decursul celor doisprezece ani de domnie, a dat textul definitiv al Coranului şi l-a răspândit în toate părţi le imperiului, aceasta fiind versiunea oficială, restul fiind interzise. Următorul calif, Ali, încheie seria „califilor legitimi".

Coranul este considerată cartea sfântă a musulmanilor şi, conform credinţei, a fost revelat lui Mahomed de către Arhanghelul Gavril în apariţiile sale dintre 610 şi moartea Profetului în 632. Coranul prezintă modul în care Dumnezeu creează două clase de servitori umani: mesageri (rasul) şi profeţi (nabi). Mesagerii importanţi sunt: Adam, Noe, Avraam, Moise, Isus şi Mohamed, acesta din urmă fiind

„Ultimul Mesager” sau „Sigiliul Profeţilor”. O parte importantă a Coranului se ocupă de Judecata de Apoi, de învierea morţilor, de Paradis ca întruchipare a plăcerilor *(Jannah)* şi de Iad ca loc de pedeapsă *(Jahannan).* Pentru a fi musulman, trebuie să reciţi declaraţia de credinţă în Islam, *shahada* şi să respecţi legea islamică, *sharia.* În urma dezacordului istoric privitor la succesiunea autorităţii după moartea lui Mahomed, au apărut trei ramuri principale de credinţă şi anume islamul sunit, şiit şi kharijit. Acestea au în comun şase articole ale credinţei, în Dumnezeu, în profeţi şi mesageri, în cărţile lui Dumnezeu, în îngeri, în Ziua Judecăţii şi în destin. Mai există convingeri ale credinţei numite „Cei cinci stâlpi ai credinţei” la sunniţi. La şiiţi, apar cinci convingeri de bază (Rădăcinile religiei) şi zece practici de bază (Ramurile religiei). Ambele secte principale ale islamului au în comun: mărturisirea de credinţă (*shahadah*), cele cinci rugăciuni zilnice (*salah*), caritatea prin care se donează săracilor a patruzecea parte din economiile ţinute mai mult de un an *(zakaf),* postul de la răsărit la apus în luna *ramadan* şi pelerinajul măcar o dată în viaţă la Mecca pentru cei ce au această posibilitate (*hajj*).

Această religie, bazată pe aceste principii, a reuşit să creeze un imperiu care la apogeu se întindea din Franţa până in India şi China, din Africa până în Asia Centrală şi Indonezia. Chiar şi astăzi, o parte importantă din populaţia globului este adepta acestei religii. Din păcate, există la ora actuală grupări care încercă să deturneze mesajul paşnic prin excelenţa al acestei religii, promovând o doctrina a terorii în numele Islamului.

În numărul următor:

FOCUL SACRU.

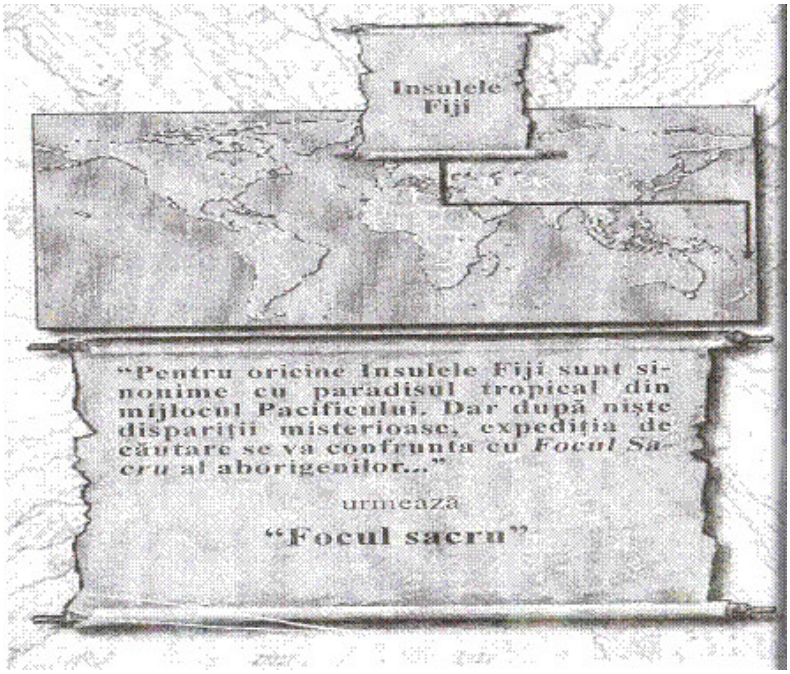
Insulele Fiji
"Pentru oricine Insulele Fiji sunt sinonime cu paradisul tropical din mijlocul Pacificului. Dar după niște dispariții misterioase, expediția de căutare se va confrunta cu *Focul Sacru* al aborigenilor..."
urmează
"Focul sacru"

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro